

Adopce 4

(Předurčené tajemství jeho vůle)

¹ Moji drazí přátelé, radujeme se, že můžeme být dnes večer opět v modlitebně. Je trochu horko, a tak se budu snažit pospíchat, jak jen to bude možné a dostat se rovnou k poselství.

Ale předtím bych chtěl udělat několik oznámení, která tu máme, a je tady jedna zvláštní prosba o modlitbu. Dopisy, které jste mi dali, mám tam vzadu, co se týče té sestry, která má pocit, že má nádor na mozek. A další případ je z Louisville; a další od jednoho bratra kazatele, jehož otec má srdeční infarkt; a v dnešním světě je mnoho nemocných lidí. Mnozí nás telefonicky žádají a my se jistě za ně modlíme z celého našeho srdce, aby nám Bůh pomohl.

Obvykle, jak víte, kolem 95 procent mé služby věnuji modlitbám za nemocné. Ale já prostě na to tak trochu pohlížím... Stále se modlím za nemocné, no, pamatujte na to. Je to s tím spojeno. Ale, ach, kdybychom mohli dostat církve tam, kam... umístit na pozici a uspořádat tak, abychom se mohli pustit do práce, rozumíte. Patříčně se zorganizovat a dát to všechno dohromady.

² Před chvílí mi přišla na srdce ještě jedna věc. Stalo se to tehdy, když jeden starý veterán, když jedna z jeho rukou byla téměř ustřelena a noha zásahem skoro odtržena... On tady není, aby mě teď slyšel, ale on je opravdu vynikajícím člověkem; ten muž se jmenuje Roy Roberson. On je jedním z našich důvěrníků zde ve sboru a jeden z nejskvělejších křesťanských gentlemanů. On tam seděl a řekl: „Bratře Branhame, nezapomeň na prezidenta.“ Řekl: „Soucítím s ním,“ poté, když ho viděl v televizi, jak vysedal z letadla a po jeho tvářích stékaly slzy, a se sešpulenými ústy. Víte, Roy tam byl spolu s ním, na bojišti, v té bitvě; a ještě s dalšími.

³ Nezáleží na tom, jestli se v politice rozcházíme, on nepřestává být naším prezidentem. Ano, prosím. Co se týče mne, já nejsem ani demokrat ani republikán; já jsem křesťan. Ale říkám vám, vždycky jsem velice obdivoval prezidenta Dwighta Eisenhowera. Podle mého mínění on byl jistě jedním z největších mužů. Kdyby se znovu ucházel o prezidentské křeslo a já bych šel k volbám, určitě bych hlasoval znovu pro něj. Je to tak. Nezáleží mi na tom, jestli mu je sto let, přesto bych hlasoval pro něj, protože ho mám rád. A pamatujme na něj dnes večer ve svých modlitbách.

⁴ J. T. Opravdu si cením těch hezkých shromáždění, aby všichni... vy s bratrem Willardem jste je pořádali. Kdybych tam vešel ze dvora dovnitř, všichni byste řekli: „Dobře, bratře Branhame,“ víš „ten-a-ten“. Raději tedy zůstanu stát a poslouchat tě venku. Nemyslíte taky tak? Velice pěkné. A pokud s tím budete všichni souhlasit, mám z některých sborů hezké nabídky. Jestli jste připraveni k pastorační službě — jestli máte patřičný výcvik; a já si myslím, že máte, a máte všechny věci vybavené — mám jedno místo v Oregonu, druhé ve Washingtonu, v Kalifornii, Arizoně a na různých místech. Kdybyste chtěli vzít jeden z těchto sborů nebo něco takového, pak máte rovnou pěknou příležitost začít z tohoto místa. Tady pláčou duše na každém místě, dokonce i v indiánské rezervaci. Cokoliv byste chtěli dělat, oznamte nám to, protože já věřím, že vy, chlapci, jste již nyní dostatečně zakotveni. Dobře.

⁵ Cítím se potěšen, když je sleduju. Je zde bratr Ruddell, tam kousek po cestě nahoru. Pojedeme tam za několik dnů, abychom tam pro něj uspořádali shromáždění. Chceme mít u bratra Ruddella probuzenecké shromáždění. A vzpomínám si, jak jsem kdysi všude postrkoval toho malého chlapíka a snažil jsem se, aby se zapráhl do jařma a kázal. Ale on byl velice nesmělý. On měl ve zvyku říkat: „Já neumím mluvit.“ Měli byste si ho poslechnout teď. Vidíte, vy nevíte, co jste schopni udělat, když dovolíte Duchu svatému, aby se vás zmocnil. Je to tak.

⁶ Bratr Graham Snelling v Utice a bratr Junior Jackson tam dole, my je všechny považujeme za naše malé sesterské sbory, které s námi dohromady spolupracují. Nemáme rozpory ohledně našich nauk, našich nadějí, našich cílů. Naše nauky jsou stejné, stojíme spolu, všechno máme společné. Jsme prostě jednou církví. A samozřejmě bychom si přáli, aby oni byli rozptýlení všude. Některé máme v Africe, některé v Indii a všude kolem dokola země. A tak si přejeme, aby rozsévali tuto Zvěst.

⁷ A když vidím nastupovat tyto mladé muže, J. T. Parnella, bratra Willarda a ty ostatní. Když přicházejí — mladí chlapci, zatímco já stárnu — a bude-li nějaký zítřek, oni budou těmi muži zítřejšího dne. Nechtěl bych, aby toto poselství někdy zemřelo. To není ani možné; ono musí žít dál. A nemyslím si, že máme na to ještě hodně času, abychom ho přinášeli.

⁸ To malé dítě; o něm se mluvilo, že zemře, ale vidím, že ho máte ve shromáždění celý den, sestro. To je skvělé. Děkujeme za to Pánu. On

je velice laskavý a plný milosrdenství. Jen dále věřte, jak vám bylo včera řečeno a bude to všechno v pořádku.

⁹ No, máte užitek z tohoto učení? Máte rádi vyučování? Já si opravdu myslím, že nám to prospívá. Ono nám poskytuje krátké odpočinutí od modliteb, vidění a od Božského uzdravování. Samozřejmě, dnes večer, po těchto shromážděních se budeme znovu modlit za nemocné. Chtěli bychom to vždy dělat. Také kohokoliv a kdykoliv pokřtít.

¹⁰ Kolik z vás si vzpomíná, jak jsem kdysi chodíval podél elektrického vedení? Ó, mnohokrát jsem procházel podél elektrického vedení, musel jsem projít třicet mil denně v úplné divočině. Moje pochůzky obnášely celkem 280 mil elektrického vedení. Procházel jsem tam s košilí v ruce, ach, byl jsem tak unaven; procházel jsem tím pralesem, těmi trnitými keři, které jsem vytínal. Někdy jsem se setkal se starým farmářem, posadili jsme se pod strom a vyprávěl jsem mu o křtu ve jménu Pána Ježíše. On řekl: „Dobře, vždycky jsem toužil dát se pokřtít.“

Řekl jsem: „Vždyť to přece není tak daleko k potoku.“ A on řekl...

¹¹ Spoustu takových jsem vzal přímo na místě a pokřtil jsem je v Ježíšově jménu. A pak jsem pokračoval dál podél elektrického vedení... Je to tak. Mnohokrát jsem někoho pokřtil ve svém starém pracovním obleku, když jsem slezl rovnou ze stožáru. Stál jsem tam, měl jsem na starosti ty elektrické stožáry (byl jsem rovněž pochůzkářem), pracoval jsem na těch stožárech spolu s jedním mužem, kterému jsem vyprávěl o Pánu. On říkal: „Dobře, Bille, jednoho dne přijdu do tvého sboru a nechám se pokřtít.“

¹² Řekl jsem mu: „A proč s tím chceš tak dlouho otálet? Vždyť jsme poblíž řeky. Je tu dost vody přímo tady na místě.“ Chtěl jsem ho hned ulovit. Je to tak. Je to ta vhodná chvíle.

Skutky 8:36

¹³ Filip řekl... Eunuch řekl Filipovi: „Je tady voda; překází nám snad něco?“ Je to tak. Nic. Pokud jsi připraven, je to vhodná chvíle. Nedávej ďáblovi příležitost, aby tam něco stihnul zaklínit. Neodkládej na zítřek to, co můžeš udělat dnes. Zítřek ti nemusí náležet. Vzpomínám si, jak jsem to jednou udělal. Učil jsem se... naučil jsem se jisté lekci. Odložil jsem něco, co jsem měl udělat hned a na druhý den už bylo příliš pozdě.

¹⁴ No, opravdu, já vás nechci držet tak dlouho, ale já jsem do těch

věcí tak ponořen, že nevím, cítím se dobře, jako bych byl téměř bez sebe. Prostě se cítím tak dobře.

15 Skloníme na chvíli naše hlavy v modlitbě předtím, než přistoupíme ke Slovu.

16 Náš nebeský Otče, Ty jsi živým Bohem, věčně živým. Slunce, které právě před chvílí zapadlo, to stejné slunce viděl Daniel, když zapadalo, stejně tak se díval na jeho západ Jeremiáš; Adam viděl, jak zapadalo, Ježíš viděl, jak zapadalo. A je to tentýž svět, ve kterém oni žili a ve kterém chodili, a Ty stále zůstáváš tím stejným Bohem.

17 Dnes večer zde máme mnoho proseb. Nějaký muž s nádorem na mozku a jedna sestra má strach z té stejné věci. Pane, Ty zůstáváš jako jediná naděje, v této potřebě. Nádor se stal zhoubný, nic ho není schopno zastavit, vymklo se to z dosahu ruky lékaře. Ale dnes večer bereme do ruky náš malý prak a půjdeme za beránkem, abychom ho přivedli zpět do Otcova ovčince. Ve jménu Pána Ježíše, chceme nasměrovat naši modlitbu, aby ten lev byl zabit — ten nádor, ta zhoubná věc — a bezpečně ho přivést zpět do ovčince.

18 A my, Bože, vzpomínáme dnes večer na našeho milého prezidenta, bratra, našeho Dwighta Eisenhowera. On vedl tuto zem, Pane. Snažil se nás zachovat od války. Slíbil, že Korejská válka skončí, pokud se mu to nějak povede. Slíbil těmto matkám, že tyto chlapce přivede zpět. Ale řekl: „Pokud jde o mě, není to v mých silách. Mohu vynaložit veškeré úsilí, ale to musí udělat sám Bůh.“ Ty jsi byl s ním, Pane a teď je všechno usmířeno. Proč to tak již neviděli od začátku? Bože, prosím, abys mu pomohl. Požehnej tuto šlechetnou duši, Pane. A prosíme, abys Ty sám zvolil pro nás vůdce, pro následující období po něm. Ať se stane tvoje předurčená vůle, Pane.

Izaiáš 65:21

19 Ale Ten, o kterého se tolik zajímáme dnes večer, kromě našich národních záležitostí, to je Ten veliký a slavný, který přichází, aby nastolil království, které nebude mít konce: Pán Ježíš, tvůj Syn. A oni pak složí zbraně. Signály zazní a nebude již více válek. Budou sázet vinice a jíst jejich ovoce. Budou stavět domy a bydlet v nich. A pak, když to pomine, nebude již více trápení.

20 Požehnej nás teď, když přistupujeme ke tvému Slovu. A Otče, Ty znáš důvod, proč přistupuji ke tvému Slovu právě od tohoto místa Písma. Je to proto, že cítím, že si to Ty přeješ, abych to takovým způsobem udělal, že to je tvoje Boží vůle. Je to podle tvého nařízení, je

to v... je to příkaz pro dnešní den, dovolit lidem najít jejich místo a pozici, aby byli hotoví na hodinu této bitvy. Jak již před chvílí řekl náš bratr ve své modlitbě: „Ó, Ty jsi nás tak dlouho učil, Pane.“ No, Otče, prosíme, abys nám udělil naše hodnosti. Vypud' nás k tomu, co od nás očekáváš tak, abychom mohli být v Otcových záležitostech. Protože o to prosíme ve jménu Ježíše, Tvého Syna. Amen.

²¹ Dnešní odpoledne patří spíše k těm nádherným odpolednům, hovořil jsem s ošetřovatelkou jednoho věhlasného lékaře z Louisville. Oni slyšeli o těch slavných věcech Hospodinových. A její otec je lékařem. A ona přišla a posadila se v mém pokoji a proseděla tam téměř celé odpoledne. Vešla dovnitř, přišla se podívat. Skvělá osoba. Spíše tak trochu tvrdohlavá — víte, trochu zásadová, od začátku opravdová presbyteriánka — ale odcházela se slzami stékajícími po jejích tvářích.

Ó, Bůh má lidi rozmístěné na každém místě, v lékařských ordinacích, a... Ošetřovatelky — myslím si, že v nemocnici Norton's Infirmary není žádná ošetřovatelka, které bych nevydal svědectví o přijetí Ducha svatého a kterou jsem nepožádal, jestli by nechtěla být pokřtěna v Ježíšově jménu. Stejně tak tam není ani jediný lékař, se kterým jsem kdy přišel do styku. Vidíte?

²² Řekněte jim o tom. Nemáme už na to moc času, bratře. Nezáleží na tom, jak tvrdě to tu vypadá, jen počkej, pokud nepřekročíš svůj poslední dech a uvidíš; potom si budeš přát, abys to byl udělal. Ano, prosím. Nečekejme na tuto chvíli; udělejme to raději hned. To je ta hodina. Ó, oni s tím nemusí souhlasit, mohou se vztekat a být trochu v rozepři; oni to tak nemyslí. Oni to tak opravdu nemyslí. Oni jsou v pořádku. A když se kvůli vám začínají rozčilovat, jen si vzpomeňte, oni to tak opravdu nemyslí, oni to tak nemyslí. Byli prostě něčemu vyučováni a pouze se na to zavěsili, a tak můžete poznat jejich názory. Nehádejte se s nimi, nehádejte se s nikým. Prostě je *milujte* a láskou je k tomu přiveďte. Pak se za ně modlete.

²³ Dobře, myslím si, že bychom se měli dostat do devátého verše. Nejsem si jist. Ještě jsme dost daleko od třetí kapitoly, že ano, přátelé? Ó, pro mě to je med ve skále! To, o čem teď hovoříme, připomeňte si to tak, abychom si mohli vytvořit takový malý základ... (A teď, bratře Neville, potáhni mě trochu, když si budeš myslet, že už čas uplynul, abych se stihnul modlit za nemocné.) Chtěli bychom se věnovat každé malé podrobnosti, pokud to jen bude možné. A také bych chtěl dnes večer udělat výzvu k oltáři. Chtěl bych to ukončit a možná se mi podaří

z toho přechíst jeden verš.

Zjevení 4:10

²⁴ Ale mým cílem je, abyste mohli uvidět svoji pozici v Kristu; uvidět, že to není něco, o co jste náhodou nechtěně zakopli, nebo něco, co snad... co jste si mohli někde zasloužit; ale je to něco, co už Bůh pro vás udělal, On sám. Ne proto, že jste byli tak dobří, že jste jednou večer přišli do kostela a že vás nějaký bídny bratr přivedl k oltáři. To nebylo ono. Byl to Bůh před založením světa, který vás předurčil k věčnému životu. A když se tam onoho dne dostanete...

Není tedy divu, že těch čtyřicet... že těch dvacet čtyři starců odložilo své koruny, každý z nich odložil svou korunu. Všichni padali na své tváře, oni prostě neměli co říct, žádný kazatel, žádný starší, nikdo. Veškerá sláva patří Beránkovi! Bůh v Něm toho dne shromáždí všechny věci. Ó, kéž bychom si uvědomili a rozpoznali, kdo byl Tím, kterého oni ukřižovali!

Efezským 1:8, 9

²⁵ Teď bychom chtěli začít od osmého verše, abychom mohli vytvořit určité malé pozadí:

***Kterou k nám rozhojnil ve vší moudrosti
a prozíravosti;***

***když nám podle svého zalíbení, o němž rozhodl
sám v sobě, oznámil tajemství své vůle...***

²⁶ „Tajemství Jeho vůle.“ Vzpomeňte si, jak jsme se toho pevně chopili. Kolik z vás bylo dnes ráno zde? Rádi bychom to viděli. Jak jsme se toho chopili, „tajemství jeho vůle“. No, to není žádná maličkost; *vždyť* je to přece tajemství. Boží vůle je tajemstvím. A každý člověk musí pro sebe hledat Boží vůli, ať muž či žena; Boží tajemství.

Skutky 9:3; Galatským 1:17, 18; Římanům 8:19, 22, 29, 30

²⁷ A jak ho najdeme? Pavel, jemu to bylo oznámeno. On řekl, že se nemusel poradit s nějakým člověkem, stejně tak ani s tělem a krví. Nešel do žádné školy, na žádnou teologickou fakultu. On s těmi věcmi neměl nic společného. Ale jemu to bylo zjeveno Ježíšem Kristem, který se s ním setkal na cestě do Damašku, ve formě světla, ohnivého sloupu, a to jej povolalo.

A on odjel do Arábie a tam pobýval tři roky. Můžeš si *vůbec* představit, co to bylo za čas, bratře Egane? Tři roky, Pavel byl dole, tam v Arábii. On si tam postavil nějaký malý domeček. Procházel se sem a tam po podlaze, se všemi těmi starými svitky... Oni neměli tehdy

ty nové. Téměř všechny je napsal Pavel.

Přímo v těch starých svitcích se dozvídáme, jakým způsobem nás Bůh na počátku předurčil k věčnému životu a jak pošle Ježíše, abychom všichni skrze tuto oběť obdrželi právo ke stromu života. Ty, které předurčil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil a které ospravedlnil, ty také oslavil. Bůh nás předurčil k adopci za syny již před založením světa. No, celé stvoření napjatě vyhlíží v očekávání zjevení se Božích synů. Ó, mohu si představit, jak Pavel prožíval nádherný čas. Přál bych si být tam spolu s ním. A vy také?

Efezským 1:9

28 A nyní on říká: „Oznámil nám toto *tajemství*.“ Dovolte někdy Duchu svatému, aby na vás sestoupil a začněte těmito věcmi procházet a sledujte, co se bude dít. Dnes odpoledne jsem měl, och, asi půlhodinové studium, abych se podíval na tuto lekci. A možná, že ani ne. Řekl bych, že asi polovinu z toho, patnáct minut, mezi těmi dvěma *shromážděními*. Musel jsem si pospíšet a uvažoval jsem: „Tajemství — jak tajemné!“ A Písmo mě přeneslo zpět do Starého zákona a pak znovu do Nového zákona; a ty věci se vzájemně prolínaly, abych uviděl to tajemství Jeho příchodu, tajemství Jeho vůle, tajemství našeho posazení se společně.

A pamatujte, tyto věci nemohou být vyučovány na žádné teologické fakultě. To je tajemství. Těchto věcí nejde docílit vzděláním, teologií. Je to tajemství, které bylo skryto od založení světa, očekávajíc na zjevení se synů Božích.

Římanům 8:19, 22

29 Řekni mi, můj bratře, řekni mi, má sestro, kdy byla taková doba, kdy mají být zjeveni ti synové Boží, kromě nynější doby? Kdy už v dějinách byla taková doba... kdy byl takový čas zjevení k vysvobození celého stvoření? Celá příroda, sama příroda napjatě vyhlíží a očekává na ten čas projevení. Proč? Předtím než bylo učiněno vykoupení, předtím, než byl vůbec vylitý Duch svatý, před celým Starým zákonem, kdybychom se tam vrátili, tam nemohlo být žádné projevení. To muselo čekat až k tomuto času. A nyní byly všechny tyto věci přineseny; přišly a formují se do toho vrcholového kamene, ke zjevení se Božích synů vracejících se zpět; a Duch Boží vstupuje do těchto mužů tak dokonalým způsobem, až jejich služba je tak blízko té Kristově, až to spojí Jeho a Jeho církev v jeden celek.

30 Kolik z vás už někdy studovalo historii pyramid? Myslím si, že jedna paní tady zvedla ruku. Dobře.

³¹ Bůh napsal tři Bible. Jedna z nich je zvěrokruh na obloze. To byla ta první Bible. Člověk musel pozvednout hlavu, aby si uvědomil, že Bůh je nahoře. Sledujte pozorně ten zvěrokruh. Už jste se tím někdy zabývali? Tam je ukázán dokonce každý věk, dokonce i věk raka. Tam je ukázán počátek Kristova narození, je to první znamení ve zvěrokruhu Panny. Které je poslední znamení? Leo, lev. To je první a druhý příchod Krista, to všechno je tam vepsáno.

³² A pak byla napsána v kameni nazvaném pyramidy, další Bible. Bůh ji nechal napsat v pyramidách. Jestliže je zkoumáte, sledujte ty starověké dějiny a války, jak oni je stavěli ještě před zničením potopou...

³³ Ta třetí byla napsána na papíře — Bible — pro tento velký, chytrý, intelektuální svět, který měl přijít. No, jak se Bůh uprostřed věků pohyboval z místa na místo, tak my jsme už ve lvu, v Leu. Jsme u vztyčení vrcholového kamene pyramidy. Jsme v knize Zjevení, v poslední kapitole. Věda říká, že jsme pouhé tři minuty před půlnocí. Ó, uvažte, kde jsme!

³⁴ A všimněte si, vezměme tu pyramidu. Je to jednoduché. Ona připomíná trojúhelník.

2. Timoteovi 3:12

³⁵ Když jsme zde byli a začínali procházet těmi ranými věky církve, po uplynutí Lutherovy doby reformace, člověku se stačilo přiznat, že byl křesťanem, a to rozhodovalo o jeho životě či smrti. Oni ho byli schopni usmrtit jenom za to, že se přiznal, že byl křesťanem. A proto procházet pronásledováním... v každém věku, v každém čase bylo pronásledování. „Všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.“ V Lutherově věku bylo hroznou věcí se přiznat: „Jsem luterán.“ Takový byl považován za fanatika a mohl být usmrcen. Častokrát je hromadně zabíjeli, upalovali je na hranicích a všechno možné, za to, že byli luterány.

³⁶ Potom se církev zúžila, jako ta pyramida, vstoupila do dalšího stupně milosti, kterým bylo posvěcení — ve Wesleyově době, když on protestoval proti Anglikánské církvi a vyučoval posvěcení. A znovu jich početně ubylo a nazývali je bandou fanatiků.

³⁷ Kolik z vás zde bylo metodisty nebo kdysi jimi bylo nebo mělo nějakou spojitost s Metodistickou církví? Polovina. Víte o tom, že Metodistická církev už tehdy ve své době měla téměř Ducha svatého? Chodíval jsem do Metodistických církví a vídával jsem je, jak padli na

podlahu a museli jim lít na obličej vodu a ovívat je vějířem, a tak zabránit Duchu svatému, aby na ně více nepůsobil. Je to tak. Je to pravda, tak tomu bylo tam v té Kentucké pahorkatině, kde jsme měli metodisty. Tito zdejší lidé, to jsou jen připojovatelé se k církvi; ale tam jsme mívali metodisty a baptisty. Když jsme přicházeli k oltáři, plácali jsme jeden druhého po zádech, dokud jsme něco neobdrželi. A po tom přežití — jsme pak žili jiným životem.

³⁸ Ale vy sem jednoduše přicházíte, necháte zapsat své jméno do nějaké knihy a říkáte: „Jsem metodista,“ a vezmou solničku a pokropí vás trošku vodou a tím je to vyřízeno. A vy si klidně dál nosíte šortky a líčíte se a chodíte na koňské dostihy, sázíte peníze, rulety, a všechno možné — a stále jsou z vás dobří metodisté. Rozumíte? To nejsou metodisté; to jsou jen připojovatelé se k církvi. Je to tak. Stejně tak je to s baptisty. A stejně tak je to i s presbyteriány.

³⁹ Tak jak bylo řečeno Davidem DuPlessisem: „Vnoučata — Bůh nemá žádná vnoučata.“ Bůh neměl nikdy vnoučata. On má syny, ale ne vnoučata. Je to tak. A lidé, kteří přicházejí do Metodistické církve — nebo Letniční církve nebo Baptistické církve jen proto, že jejich maminka nebo tatínek byli letničními nebo baptisty, pak jste pouze vnoučaty. Oni byli synové; zatímco vy jste vnoučata, rozumíte. A tak Bůh nemá nic takového. Církev toho má spoustu, ale ne... Bůh to ale nemá.

⁴⁰ No, pozorujte jen, jak procházeli až do dnešní doby a teď se stávají menšinovou záležitostí, míním tím církev. Vstoupil do toho Letniční věk. Tím jistě byla odstraněna spousta překážek. Ale kam se to pak podělo? To se vzdálilo od metodistů a nechalo to vzadu i luterány.

Jan 6:37

⁴¹ A nyní se Duch svatý pohnul dál kupředu a odešel z toho Letničního věku. Čím se oni provinili? Oni se organizovali, oni sebe udělali... „My jsme Sbory Boží. My jsme jednotáři. My jsme dvojíční. My jsme Církev Boží. My jsme to a tamto. Ty nepatříš — nemůžeš se dostat do nebe, pokud se tvoje jméno nenachází v naší knize.“ Ó, jaký nesmysl! Mě přece nezajímá, jestli jsi baptista, metodista, presbyterián. Dej své jméno zapsat do knihy života, dokud je tam Bůh zapisuje.

Jestliže jsi byl předurčen k věčnému životu, Bůh tě nějakým způsobem povolá, nějakým způsobem, nějakou cestou, nebo jiným způsobem. Určitě to udělá. „Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně.“

Nezáleží na tom, k jaké církvi patříš, to s tím nemá nic společného. Denominace ti nemůže nikdy v ničem pomoci, akorát ti může být velkou překážkou při dalším pokračování s Bohem, ale ona není schopna nikdy nic více udělat. Shromažďuje vás společně se skupinou věřících a nevěřících. Samozřejmě, že na to narazíte všude, kam jen půjdete; a tak to bylo dokonce i v nebi, tak... To je v pořádku, ale vy jste zahleděni do vaší denominace. Dívejte se na Ježíše. On je Ten, na kterého bychom se měli dívat.

⁴² No, my přistupujeme rovnou k... kolik z vás...? Myslím si, že ta žena, která tady zvedla ruku, že ty jsi zkoumala pyramidu. Víte, že pyramida nebyla nikdy završena vrcholovým kamenem, že ano? Nikdy na ni nebyl vložen vrcholový kámen. Oni nikdy... On nebyl dokonce ani nalezen. Dokonce se neví, co se s ním stalo. Proč? Proč na ni nebyl vložen vrcholový kámen, ten úhelní kámen na jejím vrcholku? Protože, když On přišel, byl zavržen. To byl ten zavržený kámen. Je to tak. Ale ona bude završena vrcholem. Opravdu.

A pak ty kameny, které se budou dosazovat k vrcholovému kameni, to budou muset být kameny, které budou tak úplně podobné tomu kameni, že budou k němu po každé stránce pasovat, a dokonce do sebe zapadnou. Pyramida je tak dokonalá, že není možné vstrčit mezi jednotlivé kameny ani žiletku v místě, kde se kameny spolu dotýkají — ó, jak dokonale provedena kamenická práce. Některé z nich váží stovky tun a jsou vysoko nad zemí, a přesto k sobě tak dokonale přiléhají.

⁴³ A stejným způsobem Bůh vede svoji Církev. My k sobě tak těsně přiléháme, jsme jednoho srdce a jedné mysli. No, někteří říkají: „Dobře, luteráni tenkrát ve své době neměli nic.“ Nevěřte tomu. Luteráni přijdou při vzkříšení stejně tak, jako ti ostatní přijdou při zmrtvýchvstání. Baptisté, presbyteriáni a všechny Boží děti povstanou při vzkříšení. A z toho důvodu právě dnes... Lidé říkají: „Ó, ještě přijde probuzení, které je zasáhne, a budou zachráněny stovky miliónů letničních. Oni všichni budou spaseni a pak půjdou do vytržení.“ Jste na omylu. Ve vytržení budou stovky tisíců, to je pravda; ale oni se budou skládat ze spasených v průběhu šesti tisíc let — těch uplynulých šesti tisíc let.

Lidé chodí ve světle tak, jak to světlo k nim přichází. Oni do něho vstupují, až když k nim přijde. No, když to někdo odmítne, bude zanechán v temnotě. Ale jestliže půjde kupředu...

Jan 14:12

44 No, všimněte si teď, příchod Pána Ježíše je tak blízko, na dosah ruky, až ten Duch... od těch dávných dob (přes ospravedlnění, posvěcení, křest Duchem svatým), a teď přímo do času příchodu Vrcholového kamene. A církev musí být tak perfektně připodobněna Kristu, že se Kristus a církev mohou spojit tím samým Duchem dohromady. A jestliže Duch Kristův je ve vás, On se postará o to, že budete žít Kristovým životem, projevovat Kristův život, konat Kristovy skutky. „Kdo věří ve mne, skutky, které dělám já, bude dělat i on.“ Řekl to Ježíš. Rozumíte? A my budeme mít... přichází taková Kristova služba, která naprosto přesně připomíná Kristův život. A s čím je ta služba ztotožněna? S příchodem Páně.

45 Podívejte se na dnešní svět a sledujte výpovědi Chruščova, a všechny ty ostatní veliké věci, ty celosvětové konflikty, které přicházejí. A každou chvíli, každou vteřinu se může stát, že se to rozpadne na prach. Je to tak. A tak víme, že je to blízko. A každý rozumný člověk si to může přečíst v novinách nebo si to poslechnout v rozhlasu, a bude vědět, že je to blízko. Dobře, zapamatujte si. Předtím než to přijde, Kristus přichází pro svoji Církev. Jak blízko je potom příchod Pána Ježíše? Může se stát, že ještě před skončením dnešního večerního shromáždění? Jsme v čase konce. Je to ryzí pravda.

46 A sledujte církev, jak ona přichází, jak postupuje. Zachovejte to ve svých myšlenkách, vy historici, kteří studujete dějiny. Podívejte se na Luteránskou církev pod ospravedlněním, která čerstvě vyšla z katolicismu. Podívejte, kam se ubírala. Podívejte, jak je Wesley přivedl kousek blíž k posvěcení a jak to bylo hlouběji vetkáno do Písma. Podívejte se na rozdíl mezi nimi, Wesley. A pak ta další věc, která přišla, to byl Letniční věk — ten Letniční věk s navrácením darů, s duchovními dary. Podívejte se teď na ten věk, který přichází a vede přímo k vrcholovému kameni. Chápete, co tím myslím? Příchod Páně, který je oznamován. A Bůh a celé stvoření očekávají na církev, aby pozičně zaujala své místo.

47 Problém je v tom, že téměř každý, kterého jsem potkal... Když jsem byl „uvržen“ na lůžko, mluvili jsme... Musel jsem se podrobit vyšetření, víte, kvůli cestě do zámoří. Vy misionáři, a tak dále, vy víte, oč jde. A když jsem byl na tom vyšetření, oni mě zavolali tam z toho pokoje a musel jsem vypít to ošklivé... Vypadalo to jako nějaká pasta nebo těsto, musel jsem to vypít. A musel jsem tam přijít, posadit se a čekat asi půl hodiny, dokud si nebyli jisti tím, jestli to můj žaludek vyvrhne nebo ne.

A podíval jsem se na protější stranu a tam byla taková obyčejná žena a ona, jako kdyby už umírala. Ona byla tak... měla tenké nohy a tenké ruce, a já jsem se posouval od jednoho člověka k druhému, blíž a blíž, přibližoval jsem se k ní, dokud jsem se neposadil vedle ní. Byla to taková chuděrka, blízká smrti; přisedl jsem blíž k ní a řekl jsem: „Promiňte, madam.“

Ona řekla: „Dobrý den.“ Ó, byla tak nemocná!

Zeptal jsem se: „Co vás trápí?“

48 Řekla: „Jela jsem do Tucsonu navštívit svou dceru. Onemocněla jsem. A oni nemohou přijít na to, co mi je.“

49 Řekl jsem: „Chtěl bych se vás zeptat na jednu věc.“ Řekl jsem: „Jsem kazatelem Evangelia. Jste křesťanka? Jste připravena odejít, když přijde ta hodina?“

A ona řekla: „Patřím k takové a takové církvi.“

50 Řekl jsem: „Já jsem se vás na tohle neptal, ale jestli jste křesťankou naplněnou Duchem Božím a jste připravená odejít, kdyby vás odvolal?“ A ta žena ani nevěděla, o čem jsem jí chtěl říct, vidíte. Ó, to je ubohý stav, ve kterém se tento svět nachází!

Efezským 1:9; Židům 7:1

51 No „...oznánil nám tajemství své vůle,“ příchod... Dovolte mi něco přecíst. Četl jsem... otevřme si teď; o tom tajemství Jeho vůle. Otevřeme si teď na chvilku epištolu k Židům. Sedmá kapitola k Židům, tuším, že je to tam. Rád bych vám něco přečetl, abyste mohli mít dobrý pocit, uvědomit si, že zde sedíme spolu v nebeských místech. Židům, sedmá kapitola:

Tento Melchisedech, [Nyní sledujte] král Sálemu a kněz Nejvyššího Boha...

Židům 7:1-3

52 Čím je nyní to tajemství? Zde je to tajemství, sledujte to. Kým je ten muž? On oznamuje tajemství své vůle... Tento Melchisedech... (počkám ještě na všechny, protože někteří ještě v Biblích listují.) Židům, sedmá kapitola; říká to Pavel, ten stejný muž, který hovořil ke Galatským:

Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz Nejvyššího Boha, vyšel vstříc... Abrahamovi, vracejícímu se od pobití králů, a požehnal mu.

***Jemu také Abraham oddělil desátek ze všech věcí.
Ten je podle výkladu nejprve Král spravedlnosti...
dále pak... také král Sálemu,***

[Kdo je ten muž?]

což znamená král pokoje.

***Bez otce, bez matky, bez rodokmene, nemaje
počátek dní ani konec života...***

1. Mojžíšova 14:14, 15, 17

53 Kdo je ten muž? Kým on byl? On nikdy neměl otce, nikdy neměl matku. Nikdy neměl počátek, nikdy neměl dobu své smrti. On se setkal s Abrahamem vracejícím se od porážky králů. A co on dělal? Šel, aby zachránil Lota, svého ztraceného bratra, aby ho přivedl zpět. A porazil krále, to znamená, že ti králové byli poraženi; myslím, že to bylo deset či patnáct králů ve svých královstvích. Avšak Abraham vyzbrojil své služebníky, šel za ním a v noci se oddělil. Vidíte, kdy ho dostihnul? V noční době. Ó, bratře, my nyní pracujeme ve tmě. Jediné světlo, které máme, je světlo Evangelia. Ale on se oddělil a vychvátil ho a přivedl ho zpět.

1. Mojžíšova 14:16-18

54 A když se vracel zpět a bylo již po boji... Vraťme se na chvílku k 1. Mojžíšové 14 a uvidíme, jestli ten příběh... nebude jasnější. Přejdeme do 1. Mojžíšové, čtyři... Myslím, že to je čtrnáctá kapitola. 1. Mojžíšova 14. Ano, vezmeme 1. Mojžíšovou 14:18. Vezmeme to... kousek předtím. Začneme tedy od osmého verše. 1. Mojžíšova 14:18: „A Melchisedech...” No, byl to Abraham vracející se od porážky králů. On se vracel zpět, byl na své zpáteční cestě, přiváděl zpět Lota a všechny lidi, kteří byli odvedeni. Všechny.

1. Samuelova 17:34, 35; 1. Samuelova 17:37

55 Jako David, který šel a vzal... Co udělal David? On měl svůj malý prak; šel, popadl do ruky malého beránka a vytrhl ho ze lví tlamy. Pomyslete na ten prak, a jak on šel za beránkem. Kdo by to na tomto světě udělal? Řekněte mi, kdo z vás, zdejších chlapů, by to udělal; zvedněte ruce. Řeknu vám na rovinu, že se mýlíte. Vy jste neviděli zvednout moji ruku. Ne, já bych za ním nešel, ani kdybych měl kalibr 30.06, sotva. A on se do něj pustil s prakem — s kouskem kůže, na dvou provázcích — uvázanými k ní; a točil s ním. Protože...

A když přišel Goliášův čas, aby se chvástal, David proti němu vystoupil a řekl: „Nebeský Bůh mi dovolil vysvobodit beránka ze lví tlamy a z tlamy medvěda.“ On si byl jist tím, že to nebyl prak; byla to

Boží moc, která ho provázela. To byl On, který vytrhl a přivedl zpět toho beránka.

1. Samuelova 17:35; Jan 14:14

⁵⁶ A hle, to je to, co dnes mluvíme. Bůh má všude kolem Davidy, ano, prosím, kteří pasou ovce svého Otce. A občas se dostaví nádor nebo rakovina nebo něco jiného a úplně se to vymkne z rukou lékaře. Ale to Davida nezastaví. On tam rovnou jde, za tím mužem s malým prakem: „Budete-li o cokoli prosit v mém jménu, já to udělám.“ Nezáleží na tom, jestli se tomu budou lékaři vysmívat nebo jestli si z toho všichni budou dělat legraci, on za ním každopádně půjde a přivede tuto ovci zpět do ovčince. Ano, pánové. „On je dítětem Božím, dej svoje ruce od něho pryč!“ On srazil toho lva. Ten lev se postavil a on ho chytil za hřív a zabil ho. Takový malý, mrňavý, ryšavý chlapec, možná, že nevážil ani čtyřicet, čtyřicet pět kilo.

1. Mojžíšova 14:18-20

⁵⁷ Nyní sledujte. Melchisedech, Král Sálemu, on je ve skutečnosti Králem pokoje. Sálelem leží na druhé straně toho kopce. Byl to Král Jeruzaléma. To je přesně to, kým On byl, Králem Jeruzaléma. Protože Jeruzalému se předtím říkalo Sálelem, což znamená „pokoj“. Tím byl předtím Jeruzalém, předtím, než ho nazvali Jeruzalémem. On byl Králem Jeruzaléma. On byl Králem spravedlnosti, Králem pokoje, Králem Sálemu. On neměl otce, on neměl matku, počátku dnů ani konce života, neměl žádný původ. Kdo byl ten muž? Sledujme ho. Po skončeném boji, po dobytém vítězství, sledujte jeho slova. „A Melchisedech...“ Osmnáctý verš ze čtrnácté kapitoly 1. knihy Mojžíšovy:

Melchisedech, král Sálemu, který byl knězem Nejvyššího Boha přinesl chléb a víno

a požehnal mu těmito slovy: „Požehnán buď Abram od Nejvyššího Boha, Stvořitele nebe a země!

Požehnán buď Nejvyšší Bůh, jenž ti tvé nepřátele vydal do rukou!“

Abram mu tehdy ze všeho dal desátky.

1. Mojžíšova 14:21-24

⁵⁸ Přečtěme si to ještě kousek dál:

Král Sodomy mu řekl: „Dej mi lidi. Majetek si nech.“

Abram mu ale odpověděl: „Přísahám před

***HOSPODINEM, Nejvyšším Bohem, Stvořitelem nebe
i země...***

[Poslyšte, jak on to zkrátil, jak on mu to daroval!]

***že ze všeho, co ti patří, si nevezmu nic — ani nitku,
ani sandálový řemínek — abys neřekl: ‚Já jsem
obohatil Abrama.‘***

Nechám si jen to, co snědli služebníci...”

59 Všimněte si, jak se Melchisedech setkal s Abrahamem vracejícím se po porážce králů. Tajemství Boží je nyní oznámeno — kým on byl. Nikdo... oni nejsou schopni vypátrat jeho původ, protože on neměl žádného otce, neměl žádnou matku, neměl čas svého počátku, neměl čas smrti. A tak, ať je to kdokoliv, On je stále naživu. On neměl svůj počátek, a tak to nemohl být nikdo jiný než samotný El, Elah, Elohim — ten soběstačný, ten zůstávající v sobě samém, Všemohoucí Bůh!

60 Ježíš měl Otce, Ježíš měl matku, Ježíš měl počátek dnů, Ježíš měl konec pozemského života. Ale ten muž neměl ani otce ani matku, amen, ani otce, ani matku. Ježíš měl oba, i Otce i matku. Ten člověk neměl ani otce ani matku. Amen. A co udělal potom, když boj skončil, poté, když Abraham zaujal svoji pozici?

61 Poté, když církev zaujme svou pozici, jsme předvoláni k adopci synů Duchem svatým. A když každý muž zaujme svoji pozici (ke které byl povolán Bohem) a vytrvá až do konce své cesty a jde za ztracenými...

Efezským 2:6; 1. Petrova 2:5, 9

62 Zaprvé, Pavel nás zbavuje veškeré hrůzy, která z toho plyne, když říká: „Vy jste byli povoláni — to není vzrušení ve vašich myslích nějakou teologií — ale opravdové zrození z Ducha; v tom případě vás Bůh předurčil před založením světa a vložil vaše jméno do Beránkovy knihy života; a nyní přicházíme společně, abychom se posadili v nebeských místech v Kristu Ježíši. Svatý lid, svatý národ, zvláštní lid, královské kněžstvo k přinášení duchovních obětí Bohu, totiž ovoce rtů, které vzdávají úctu Jeho jménu.“

1. Korintským 3:19

63 Nějací lidé přišli a řekli: „Tito lidé se zbláznili.“ Jistěže ano. Moudrost Boží je bláznovstvím pro lidi a moudrost lidská je bláznovstvím pro Boha. To si protirečí, jedno s druhým.

⁶⁴ Ale církev, opravdu naplněná Duchem, plná Boží moci, je posazena v nebeských místech a přináší duchovní oběti chval Bohu; Duch svatý působí mezi nimi a rozsuzuje hřích a nazývá věci, které jsou mezi nimi nesprávné, koriguje je a přivádí na správnou míru... A proč? V Boží přítomnosti je vždy krvavá oběť.

⁶⁵ Ted' si zapamatujte (tím jsme procházeli dnes ráno), vy jste nebyli spaseni krví; naše spása je krví udržována. Ale byli jste spaseni milostí skrze víru, když jste tomu uvěřili. Bůh klepal na vaše srdce, protože vás předurčil. Vy jste pozvedli svůj zrak, uvěřili jste tomu, přijali jste to. Nyní dělá krev zadostiučinění za vaše hříchy. Zapamatujte si, jak jsem již řekl, že Bůh neodsoudí hříšníka za to, že hřeší. On je od počátku hříšníkem. On odsoudí křesťana za to, že hřeší. A pak, protože ho odsoudil, Kristus vzal naše odsouzení. A tak: „A proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši, kteří nechodí podle těla, ale podle Ducha.“

A jestliže uděláte něco špatného, pak to není úmyslně. Vy to neděláte svévolně. Člověk, který svévolně hřeší, odchází a svévolně hřeší, tímto ještě nikdy nevstoupil to tohoto těla. Ale člověk, který se tam jednou ocitl, je mrtev a jeho život je skrytý v Bohu skrze Krista a zapečetěný Duchem svatým; a ďábel ho nemůže ani najít, on je tam tak hluboko ukrytý. Ďábel se k němu nemůže vůbec dostat, jediné, že by odtamtud vyšel.

⁶⁶ Protože vy jste mrtví. Řekněte mrtvému muži, že je pokrytec a pozorujte, co se bude dít. Můžete ho kopnout do boku a říct: „Ty starý pokrytče, ty...“ On vám neřekne ani slovo. Je to tak. On zůstane ležet. A člověk, který je mrtvý v Kristu, můžete ho nazývat „pokrytcem“, můžete ho nazývat, jak chcete, on se proti tomu nikdy nepostaví. A pokud se něco takového stane, on odejde někam stranou a bude se za vás modlit. Je to tak.

⁶⁷ Ale, och, někteří z nich jsou až moc živí. A právě v tom podle mého mínění... máme pohrřbívát mrtvé lidi. Ty, kteří jsou mrtví v Kristu, ty pohrřbíváme ve vodě. Ale někdy pohrřbíváme příliš mnoho živých lidí, je tu příliš mnoho zloby, hádek. A v církvi je toho tolik a nemůžeme to od sebe oddělit. Ale Bůh ano. Zná svůj lid. On zná své ovce. On zná každý hlas. On zná své děti. On zná ty, které může povolat, zná ty, které předurčil. Zná ty, kterým tyto věci svěřil a skrze co se On sám dává poznat. A jak...

⁶⁸ Bůh se může spolehnout na své děti ohledně toho, co dělají, když ví, že to budou dělat přesně tak. Věříte, že Bůh to tak dělá? Jakže,

jednoho dne satan řekl ohledně Joba... jednoho dne řekl Bohu: „Ano, Ty tam máš služebníka.“

Job 1:8

69 Bůh řekl: „Nikdo se mu na zemi nevyrovná. Je to dokonalý muž.“ On se na něho spoléhal.

Job 1:9-11

70 Satan řekl: „Ó, ano, jemu jde všechno tak lehce. Dej mi ho na chvíli. Já způsobím, že ti bude zlořечit do očí.“

Job 2:6

71 Bůh řekl: „Je ve tvých rukou, avšak nesahej mu na život,“ rozumíte. A udělal všechno kromě toho, ale na život mu nesáhl.

Job 1:21

72 Ale starý Job místo toho... Co on udělal? Proklínal Boha, když mu Bůh vzal děti, když na něho dopustil všechny ty zlé věci, a všechno jiné? Job se neptal proč. Upadl na tvář a vzdal Bohu čest. Haleluja! Řekl: „Hospodin dal, Hospodin také vzal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo.“ Zde to máte.

73 Bůh věděl, proč Jobovi důvěřuje. On ví, jak dalece může důvěřovat tobě. On ví, nakolik může důvěřovat mi.

Matouš 26:26-28

74 Ale to, o čem nyní mluvíme, je poziční umístění toho dítěte. No, v Bibli, po skončené bitvě, když je všechno u konce, co je ta další věc, kterou uděláme potom, když je boj ukončen? Věděli jste, co se bude dít? Setkáváme se s Melchisedechem. Otevřeme si co nejrychleji Matouše 16:16 a přesvědčíme se, jestli je to pravda nebo ne. Matouš šestnáctá kapitola a šestnáctý verš. Jsem si téměř jist, že je to správné, Matouš 16:16. Matouš šest... ne to není správné místo, to nemůže být tak blízko. 26:26. Dobře, šestnáct, tady On mluví k Šimonovi Petrovi. Promiňte, neměl jsem to říkat. 26:26, protože... poslední večere, tam bych se chtěl dostat. Matouš, dvacátá šestá kapitola a dvacátý šestý verš. No, zde to máme. Tady to je, poslední večere.

A když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, rozlomil a dal ho učedníkům se slovy: „Vezměte, jzte, to je mé tělo.“

Potom vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něho všichni, neboť to je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů.“ [H-ř-í-ch-u, hřichu — křesťané, kteří se dopustí nějaké špatnosti.]

Matouš 26:29

75 Dobře. Ale teď poslouchejte dvacátý devátý verš.

...A říkám vám, že od této chvíle už nebudu pít z tohoto plodu vinného kmene až do toho dne, kdy ho s vámi budu pít nový v království svého Otce.

1. Mojžíšova 14:18

76 Co? Je to ta stejná věc, kterou udělal Melchisedech poté, když Abraham zaujal svou pozici. On seřadil své muže, vyhrál bitvu, vracel se domů a Melchisedech mu vyšel naproti s chlebem a vínem. A po skončené bitvě, pak budeme jíst svatební večeři spolu s Pánem Ježíšem v tom novém světě. Ó, buď požehnáno jméno Páně.

Efezským 1:9,10

77 Dobře.

...podle svého zalíbení [znovu Efezským 1:9], o němž rozhodl sám v sobě, oznámil tajemství své vůle.

Aby ve správě plnosti časů...

Efezským 1:10

78 A zapamatujte si to, právě jsme tím procházeli. Efezským, první kapitola, desátý verš.

Aby ve správě plnosti časů...

Efezským 1:10

79 No, už jsme si řekli, že *plnost času* čeká; a na co? Plnost času, čas, kdy bude skoncováno s hříchem, čas, kdy bude skoncováno se smrtí, čas, kdy bude skoncováno s nemocí, čas, kdy bude skoncováno s hříchem, čas, kdy všechny převrácenosti a převrácené věci, všechno, co ďábel převrátil, to ustane — když samotný čas skončí. Sledujte.

Aby ve správě plnosti časů shromáždil pod jednu hlavu v Kristu všechno, co je v nebesích i na zemi — v něm.

80 „Shromáždil všechny věci skrze Krista.“ Jak jsem řekl dnes ráno, všechny tyto maličké valouny zlata, které nacházíme, i když maličké, ale vznešené věci, vy je můžete leštit počínaje od 1. Mojžíšovy a procházet 2. Mojžíšovou, můžete je leštit ve 3. Mojžíšové, a přenést je skrz až do Zjevení; to všechno bude naplněno v Ježíši. Vezměte Josefa, vezměte Abrahama, vezměte Izáka, vezměte Jákoba, vezměte Davida — vezměte kterýkoliv z těch zlatých valounů, ty Boží muže — jestli nespátříte Ježíše Krista odzrcadleného v každém jednom z nich. Aby shromáždil všechny věci v jedno, v Kristu Ježíši.

Efezským 1:11

81 No, pokročíme ještě kousek dál. Nyní z jedenáctého verše:

Ve kterém jsme se také stali dědici...

82 Ó, dědictví. Někdo vám musí něco zanechat, abyste to mohli zdědit. Je to tak? Dědictví — a o jaké dědictví se jedná? Jaké dědictví jsem vlastně obdržel? Já jsem neobdržel nic. Ale Bůh mi zanechal dědictví, když vepsal mé jméno do Beránkovy knihy života před založením světa.

Efezským 1:11

83 Ó, řeknete: „No, počkej na okamžik, bratře. Ježíš to udělal, když za tebe zemřel.“ Ne, On nikdy. Ježíš přišel toto dědictví pro mne vykoupit. Přečteme si ještě ten další řádek:

Ve kterém jsme se také stali dědici, když jsme byli předurčení podle předsevzetí toho, který působí všechno podle rozhodnutí své vůle.

84 Bůh, před založením světa, jak jsme se už tím v průběhu této lekce zabývali, vy lidé... Jak jsme uviděli, že Bůh byl sám v sobě existující: jak v Něm přebývala láska, v Něm byla vlastnost být Bohem (i když nebylo nic, co by Ho uctívalo); v Něm přebývalo otcovství (i když byl samotný); v Něm přebývala vlastnost spasitele (zatímco nebylo nic ztraceno); v Něm přebývala vlastnost uzdravitele... To jsou Jeho atributy. Nebylo tu nic, a tak On sám, Jeho vlastní, dobrá rada tyto věci způsobila, aby mohl skrze toho jediného muže, Ježíše Krista, shromáždit znovu všechno dohromady. Ó, co oko nevidělo a ucho... není tedy divu, že je to záhadná věc.

85 Pohledte... předurčil nás k tomuto dědictví. Jestliže mám právo něco zdědit, jestli Bůh klepe na mé srdce a říká: „William Branham, povolal jsem tě už dávno před založením světa, abys kázal Evangelium,“ mám tedy dědictví — dědictví věčného života. No, Bůh poslal Ježíše, aby to dědictví pro mne uskutečnil, protože tu nebylo nic, co bych mohl udělat, abych to zdědil, neměl jsem vůbec nic. Byla to Jeho nevyplněná směnka. Bylo to ale platné. Nemohl jsem v této věci nic udělat. Ale ve správě plnosti časů, Bůh poslal — ve svém vhodně zvoleném čase — Ježíše, Beránka, zabitého před založením světa. Jeho krev byla prolitá, abych mohl vejít do svého dědictví. A stát se čím? Jaký druh dědictví? Synovství; stát se synem Božím.

1. Mojžíšova 1:26; Jan 10:34; Římanům 8:19

86 A toto vás teď možná vystraší k smrti, ale věděli jste o tom, že stát se Božími syny znamená stát se amatérskými Bohy? Kolik z vás to

vědělo? Kolik z vás ví, že o tom mluvil Ježíš? Říká to Bible; Ježíš řekl: „Není ve vašem samotném Zákoně napsáno: „Já jsem řekl: Jste bohové“? A jestliže nazval bohy...?“ Ti, o kterých Bůh řekl v 1. Mojžíšově 2, že oni byli bohy, protože obdrželi veškerou nadvládu v panování nad tímto světem. On jim dal vládu nad všemi věcmi. Ale člověk přišel o své božství, přišel o své synovství, on přišel o svou vládu, a všeho se zmocnil satan.

Ale, bratře, my očekáváme na zjevení se synů Božích, kteří se znovu vrátí a znovu to převzmou. Očekáváme na tu správu plnosti časů, kdy ta pyramida dojde do svého vrcholku, kdy ta plnost Božích synů se projeví, kdy Boží moc vystoupí (haleluja!) a zbaví satana veškeré moci. Ano, prosím, ona patří Jemu.

2. Mojžíšova 7:1; Jan 10:35

87 On je tím Logosem, který vyšel od Boha. To je pravda. To byl Syn Boží. Potom On udělal člověka tím malým bohem. A řekl: „Jestliže byli nazváni bohy ti, ke kterým přišlo Slovo Boží (proroci), jestliže oni byli nazváni bohy, ti, ke kterým přišlo Slovo Boží...“ A Bůh řekl, On sám, že oni *byli* bohové. On řekl Mojžíšovi: „A ustanovil jsem tě za boha; Aron pak bratr tvůj bude tvým prorokem.“ Amen. Fíííí! Možná se tu budu chovat jako nějaký náboženský ztřeštěnec, ale já jím nejsem. Ó, kéž se otevřou vaše oči a uvidíte tyto věci! Dobře.

Marek 4:39; Marek 11:23

88 On udělal člověka bohem ve Svém panství. A jeho panství sahá od jednoho konce moře po druhý, od jednoho břehu ke druhému. On nad tím vším vládne. A když přišel Ježíš, On byl tím jediným Bohem bez hříchu, On to dokázal. Když začaly dout větry, On řekl: „Zmlkni, utiš se!“ Amen. A když ten strom... On řekl: „Ať z tebe už navěky nikdo nejí...“

Matouš 21:21; Marek 11:23

89 „Amen, pravím vám (*vám*, těm malým bohům), kdybyste řekli této hoře ‚pohni se‘ a nepochybovali o tom ve vašich srdcích, ale věřili tomu, co jste řekli, stane se, cokoliv řeknete.“ Vrátime se teď rovnou zpět do 1. Mojžíšovy, do originálu.

Římanům 8:19

90 Čím to je? Nyní svět, příroda napjatě vyhlíží, všechno je v pohybu. Kvůli čemu? Aby se zjeví synové Boží, kdy ti opravdoví synové, zrození synové, naplnění synové, vyřknou slovo a jejich slova budou dokázána. Věřím, že jsme právě teď na samotném okraji této věci. Ano, pánové. „Řekněte této hoře, ať se tak stane.“

91 „Bratře, toužím po tom a po tom, aby se stala určitá věc. Jsem

věřící v Ježíše Krista.“

92 „Já ti to dávám ve jménu Pána Ježíše Krista.“ Amen. To je to zjevení.

93 „Ó, bratře, moje úroda usychá. Nepršelo.“

94 „Pošlu ti déšť ve jménu Pána Ježíše. Ano, prosím. Buď požehnána tvá úroda.“ Ó, očekávání, vyhlížení, celá příroda čeká na zjevení se synů Božích! Bůh to ustanovil na počátku. On pověřil člověka vládou.

Jan 14:13, 14

95 On dal Ježíše Krista a Ježíš dal své panství ve svém jménu s tím ujištěním: „Proste Otce, o cokoliv chcete v mém jménu a já to udělám.“ Ó, bratře Palmere! Čekáme na zjevení se synů Božích — církev zaujme svou pozici.

96 Jak jsem řekl, epištola k Efezským je protějškem knihy Jozue a Jozue umístil lid tam, kam patřil. No, co kdyby se oni neztíšili; a tak on umístil Efraima zde; a oni by přeběhli tam do krajiny Manassese; a někdo by se vrátil a začal se hádat a zmatkovat, jak by vůbec mohli spolu vycházet? Kdyby jeden řekl: „Já jsem baptista, já jsem metodista, já jsem letniční, já jsem jednotář, já jsem dvojiční, já jsem takový a takový,“ jak byste chtěli takto někam dojít? Stůjte v pokoji! Bůh se chystá umístit svoji Církev, jako syny a dcery Boží.

97 Bože, dovol mi žít a uvidět tyto věci, modlím se za to. Je to tak blízko, jako bych to mohl téměř nahmatat svými rukama — jako by to už bylo tu. To je to, co toužím uvidět. A očekávám na ten čas, kdy se budeme procházet dolů ulicí a tam bude ležet nějaký mrzák od života své matky: „Stříbro a zlato nemám...“ Ó, čekáme na to zjevení se synů Božích, haleluja, kdy se Bůh dá poznat, nebo spíše kdy Bůh oznámí Sám sebe — kdy oni zastaví nemoci, kdy oni zastaví rakovinu, oni zastaví bolesti.

Zachariáš 14:12; Efezským 1:11

98 Copak si myslíte, že rakovina něco znamená? Bible říká, že se blíží doba, kdy lidé budou zahnívat ve svých tělech a kánata budou dokonce požírat jejich těla, ještě za jejich života. Rakovina je ve srovnání s tím, co má přijít, jako bolest zubů. Ale zapamatujte si, ta hrozná věc se nesměla dotýkat v tom dni těch, kteří měli Boží pečeť. A právě za tuto věc teď bojujeme, abychom do toho mohli vejít a být umístěni na pozici v království Božím, předtím, než ještě udeří ty hrozné rány. Och, jak báječné! Správa plnosti časů, plnost časů,

dědictví...

Ve kterém jsme se také stali dědici...

Římanům 9:16

⁹⁹ Jak nám bylo dáno naše dědictví, skrze co? Předurčení. *Předurčení*, to je „předzvědění“. Odkud Bůh mohl vědět, že ti bude jakožto kazateli důvěřovat? On tě znal předem. „Ne ten, kdo chce, ne ten, kdo běží, nebo... Je to Bůh, který se smilovává.“ Je to tak, předurčení. On věděl, co v tobě je. On věděl, co je v tobě předtím, než jsi ještě přišel na tento svět. On věděl, co bylo v tobě, než zde byla pro tebe tato zem, na kterou jsi přišel. To je On, to je nekonečný Bůh. Nekonečný. My jsme omezeni, naše myšlení je pouze omezené.

¹⁰⁰ To se pro mě stalo tak ohromné od té chvíle, kdy... Nevím, co se to se mnou stalo. Když pomýšlím na to, že tam... když jsem se tam postavil na těch několik šťastných chvil a pomyslel: „Tam už neexistuje zítřek, tam není včerejšek, tam není nemoc, tam není žal. Tam není jenom troška štěstí; tam je plnost štěstí. Všechno je samé štěstí.“ Ó, aj! Ó, když jsem se tam postavil, řekl jsem: „Co to znamená?“

¹⁰¹ Ten hlas říkal: „To je dokonalá láska a bude tam s tebou všechno, co jsi kdy miloval a všechno, co kdy milovalo tebe.“

¹⁰² „A ty nás představíš Pánu Ježíši, když On přijde, jako trofeje své služby.“ Viděl jsem tam stát ty krásné ženy, všechny mne objímaly a volaly: „Náš vzácný, drahý bratře!“ Viděl jsem ty muže s hustými vlasy, sahajícími na šíji, běželi ke mně, objímali mě a říkali: „Náš drahý bratře!“

Pomyslel jsem si: „Co to má znamenat?“

On řekl: „To jsou tví lidé.“

¹⁰³ Řekl jsem: „Moji lidé?“ Přece nemůže být tolik Branhamů. Jsou jich milióny.

¹⁰⁴ On řekl: „To jsou tebou obrácení! (Haleluja) To jsou tebou obrácení. To jsou ti, kteří...“ On řekl: „Vidíš tam stát tu ženu?“ (Jedna z nejkrásnějších žen, jakou jsem kdy viděl) Řekl: „Ona měla přes devadesát let, když jsi ji přivedl k Bohu. Proč se tedy divíš, že volá, „můj drahý bratře?““ Řekl: „Ona už nikdy nezestárne. Již tím prošla. Je v plné kráse svého mládí. Ona tu stojí. Už nemusí vypít doušek studené vody; ona to nepotřebuje. Nemusí si lehnout, aby si zdřímala, protože se neunaví. Tady není zítřek, zde není včerejšek, nic takového — my se nacházíme ve věčnosti. Ale jednoho slavného dne přijde Syn Boží a ty

budeš souzen podle Slova, které jsi jim kázal.“ Och, bratře!

Zeptal jsem se: „Bude muset Pavel předvést svou skupinu?“

„Ano, jistě.“

105 Řekl jsem: „Kázal jsem přesně to, co kázal Pavel. Nikdy jsem se od toho neodchyloval, nikdy jsem od toho neuhnul k nějakému církevnímu vyznání víry nebo k něčemu jinému. Držel jsem se toho přesně.“

106 Oni všichni jednomyslně vykřikli: „My to víme! My odpočíváme v této jistotě.“ Řekli: „Ty nás představíš Jemu a potom se všichni znovu vrátíme na zem, abychom žili navždy.“ Ó, aj!

107 A pak jsem se z toho začal přebírat. Uviděl jsem se, jak ležím na posteli; viděl jsem to své staré tělo, které chátrá a svraštuje se a scvrkává a je postihováno nemocemi a sklíčeností — viděl jsem své ruce založené za svojí hlavou, takto, a uvažoval jsem: „Och! Musím se znovu do něčeho takového vrátit?“

108 A pak jsem slyšel hlas: „Probíjej se kupředu! Probíjej se vpřed!“

109 Řekl jsem: „Pane, já jsem vždycky věřil v Božské uzdravování. Budu tomu věřit i nadále. Ale teď budu usilovat o tyto duše, a tak mi pomoz — budu jich tam mít mnoho, já budu... Dovol mi žít, Pane, a já přivedu ještě další milion! — pokud mi jen dovolíš žít.“

110 Nestarám se o to, jakou tam mají barvu *pleti*, vyznání, jakou národnost, čím jsou, když se tam dostanou; oni budou všichni jedno. Ty staré oddělovací linie skončily. Ó, mohl jsem vidět ty ženy, tak nádherné. Nikdy jsem neviděl... dlouhé, dlouhé vlasy splývající dolů na jejich záda, dlouhé šaty splývající dolů. Byly bosé, viděl jsem ty muže s hustými vlasy až na šiji, rudovlasé, tmavovlasé a všech možných barev. Oni mě objímali, mohl jsem to cítit. Cítil jsem jejich ruce (Bůh je mým soudcem a přede mnou leží ta otevřená svatá Kniha) ... Mohl jsem je cítit právě tak, jako cítím své ruce na mých tvářích.

Oni mě objímali — nebylo to provázeno žádným vzrušením, jaké prožíváme teď tady s ženami. Nezáleží na tom, jak jsi svatý, kdo jsi, jakým jsi kazatelem, jakým knězem nebo kýmkoliv můžeš být; neexistuje takový muž, který by dovolil ženě... když ji vezme do náruče, aniž by nedošlo k nějakému lidskému vzrušení. To je ryzí pravda. Ale, bratře, když přejdeš odtud tam, pak už to tam takto není. Ó! Je to tak, ó, tam už to není možné! Všechno tam je láska. Každý je opravdovým bratrem a každá je opravdovou sestrou. Tam už není

žádná smrt, žádný žal, žádná závist a vůbec něco takového, tam nic z toho nevejde. Je to pouze dokonalost.

Efezským 1:11

111 A o to já teď usiluju. To bych chtěl právě do vás dostat. Řekl jsem: „Ó, Pane...” Právě kvůli tomu jsem zde ve sboru, snažím se uspořádat církev a říct vám, bratře, sestro, je pouze jedna, jediná věc, která se tam dostane a tou je dokonalá láska. Nikoliv tvoje věrnost Branhamově modlitebně nebo Metodistické církvi, nebo církvi Baptistické. To všechno je dobré. To je potřeba. Ale, ó, přátelé, vy musíte... Ne, protože jste mluvili v jazycích, tančili v Duchu, protože jste vymítali ďáblы nebo vírou přenášeli hory. To je všechno dobré, to je na místě, ale přesto, dokud ta dokonalá láska se zde nenachází... to je to, kde dokonalá (prázdné místo na pásku).

...jsme se také stali dědici [A co jsme zdědili? Věčný život.], **když jsme byli předurčení...**

Jan 6:44

112 Jak? Rozumíte tomu všichni? Copak jste si zvolili Boha? Ne, byli jste Bohem povoláni. Žádný člověk nikdy nehledal Boha; je to Bůh, který hledá člověka. Ježíš řekl: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jediné když ho přitáhne můj Otec.” Vidíte, to je lidská povaha, utíkat od Boha. A vy teď říkáte...

113 Právě to mě trápí, že i když vám, lidé, kážu; nezůstávejte v tom samém stavu, ve kterém jste se nacházeli. Změňte to teď! Poslouchajte, co vám říkám: „Tak praví Pán...” Já jsem se tak nikdy nenazval (já ne), ale vy mě nazýváte svým prorokem nebo prorokem. Svět tomu věří, ten svět, který nás obklopuje, milióny a milióny a milióny lidí. Mluvil jsem přímo i nepřímo k deseti či dvanácti miliónům lidí, možná jsem bezprostředně mluvil i k více lidem. Měl jsem desítky tisíc vidění a znamení a zázraků, a ani jeden z nich nikdy neselhal. To je pravda. On mi předpověděl věci, které neselhaly, ale přesně se vyplnily. Mohu se ohledně toho postavit s každým člověkem před soudem. Je to pravdivé.

114 Já o sobě netvrdím, že jsem prorok; ale vyslechněte mě: Tak praví Pán; je zapotřebí dokonalá láska, aby vás umístila tam na to místo, protože to je ta jediná věc, která tam bude. Nezáleží na tom, kolik různých náboženských projevů, kolik a jaké množství dobrých skutků jste udělali anebo, co jste vykonali, to nebude v tom dni počítáno za nic. Je zapotřebí dokonalá láska. A tak cokoliv děláte, odložte všechno stranou, dokud nebudete naplnění tou Boží láskou tak,

že budete dokonce milovat i ty, kteří vás nenávidí.

¹¹⁵ Jsem právě... jak jsem již dnes ráno řekl, byl jsem učiněn... celé moje jednání a moje přirozenost, to je milost. Mnoho lidí říká: „No, poškrábej mě na zádech a já poškrábu tebe. Dobře. Udělej něco pro mě a já udělám něco pro tebe.“ To není milost. Milost je, že když tě svědí záda, tak já tě poškrábu, nezáleží na tom, jestli mě ty poškrábeš nebo ne. Možná jsi mě udeřil do tváře, ale jestli mi řekneš: „Svědí mě záda... potřebuji poškrábat,“ já tě poškrábu. Vidíš, to je to. Udělej něco. Já nevěřím ve skutky. Já věřím, že skutky jsou láskou. Skutky jsou projevem toho, že milost se stala naším údělem.

Skutky 21:11-13

¹¹⁶ Já se nesnažím být věrný své manželce jenom kvůli tomu, že si myslím, že kdybych jí byl nevěrný, že by se se mnou rozvedla. Já ji zůstávám věrný, protože ji miluju. Já nezvěstuji Evangelium proto, že si myslím, že kdybych to nedělal, šel bych do pekla; já Evangelium zvěstuji proto, že Ho miluju. Opravdu. Myslíte, že by stálo za to brázdřit rozbouřenými moři a létat v letadlech, která jsou zmítaná nahoru a dolů a blesky šlehaří kolem a děje se všechno možné, a každou chvíli se může... všichni křičí — a „zdravas Marie“ je slyšet na palubě letadla, a všechno možné? A lidé se pohupují, zajištění bezpečnostními pásy, a pilot říká: „Máme už paliva jenom na patnáct minut a nevím, kde se přesně nacházíme“ — myslíte si, že bych tohle všechno dělal jen pro zábavu? Ó, ne!

Myslíte si, že bych se vracel zpátky do toho bince, kde mi museli němečtí vojáci dělat doprovod se zbraní v ruce a každý večer mě takhle přiváděli dovnitř a ven ze shromáždění (předtím, než Duch svatý začal konat zázraky), a každý večer tam sedí komunisté s dalekohledem a jsou mě schopni na vzdálenost jedné míle zastřelit — myslíte si, že bych to všechno dělal jen pro zábavu? Protože je něco ve mně... láska. To jsou lidské bytosti, za které zemřel Kristus. Pavel řekl: „Jsem ochoten do Jeruzaléma nejen jít, ale jdu tam, abych byl ukřižován. Jdu tam, abych zemřel. Jdu tam, abych zemřel pro věc Páně.“ Je to něco — láska — která vás nutí. Přesně tak.

¹¹⁷ Kdybych kázal Evangelium za peníze, kdyby to tak bylo, pak bych dnes večer neměl dvacet tisíc dolarů dluhu. Pak bych nebyl tolik zadlužen. Ne, pánové, protože bych si nechal nějaké milióny, které mi byly darovány. Jeden muž, *jeden člověk*, poslal agenta FBI se směnkou 1. 500 000 \$. Rekl jsem: „Vezmi si to zpět.“ Nedělám to pro peníze! To nejsou peníze. Já nekážu Evangelium za peníze. To není kvůli tomu; je

to z lásky.

Efezským 1:11

118 Ta věc, kterou bych chtěl dělat, je; když tam vkročím potom, co naposledy vydechnu, což se může stát i během následujících pěti minut... To se může stát během dvou hodin, to se může se stát v průběhu padesáti let — já nevím, kdy to bude. Ale když se to stane... když přijdu na toto místo, rád bych uviděl tu nádheru mládí, která běží a volá: „Můj drahý bratře. Můj bratře!“ To je to, co mi leží na srdci. To je to, proč to dělám. Nerad bych někomu oponoval, ani se s někým rozcházel, ale rád bych vás postavil na té správné cestě. To je ta cesta, která vede tam dovnitř. Ne tvá církev, ne tvá denominace, ale tvoje narození v Kristu. Ó, ano. Fíííí!

Ve kterém jsme se také stali dědici, když jsme byli předurčení podle předsevzetí toho, který působí všechno podle rozhodnutí své vůle.

Efezským 1:12, 13

119 Poslyšte. Během několika minut bychom chtěli skončit. Poslouchejte ještě krátce před závěrem.

Abychom tu my, kteří od dřívějška máme naději v... Kristu, byli ke chvále jeho slávy.

V něm jste i vy, když jste vyslechli slovo pravdy...

Efezským 1:13

120 Teď pozorně sledujte. Oblečte si vestu — vestu Evangelia. Mějte otevřené uši, poslouchejte pozorně. Jsem ve 13. verši:

V něm jste i vy, když jste vyslechli slovo pravdy...
[Víra přichází slyšením Slova (shromáždění říká „Božího.“)], ***když jste vyslechli slovo pravdy...***

Jan 17:17; Efezským 1:13

121 Co je pravda? Slovo Boží. Souhlasí to? Jan 17:17, pro vás, kteří si děláte poznámky citátů. Ježíš řekl: „Posvěť je, Otče, svou pravdou; tvé slovo je pravda.“

...když... jste vyslechli slovo pravdy... totiž evangelium svého spasení...

122 Na čem se zakládalo spasení, které On se jim snažil odhalit? Na předurčení před založením světa (souhlasí to?), k přijetí za syny. Předurčení k věčnému životu. No, poté, když jste přišli k věčnému životu — poté, když jste byli spaseni, posvěceni, naplněni Duchem svatým — jste synové; no, Bůh vás chce umístit pozičně, abyste mohli

působit pro jeho Království a Jeho slávu.

Skutky 2:38

123 To je Evangelium. Zaprvé, uslyšet Slovo: „Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění vašich hříchů.“ — Snímá všechny vaše hříchy, když vzýváte jméno Pána Ježíše Krista ohledně této zaslíbené země. Toto zaslíbení je pro každého, kdo se nachází na vaší cestě. Jestliže jsi dnes večer odešel ze svého domu jako hříšník a řekl: „Půjdu tam do Branhamovy modlitebny,“ Bůh ti dnes večer nabízí příležitost. Existuje jedna věc, která leží mezi tebou a tou zaslíbenou zemí. A čím je ta zaslíbená země? To je Duch svatý.

124 Mezi Jozuem a zaslíbenou zemí ležel Jordán. Přesně tak. Mojžíš, který znázorňoval Krista, vedl děti až k zaslíbené zemi a pak... Mojžíš nepřevedl tyto děti do zaslíbené země; převedl je Jozue a tuto zemi jim rozdělil. Ježíš tu cenu zaplatil, vedl je až k Duchu svatému. Bůh seslal Ducha svatého a On ustanovil církev pozičně dle řádu, každého člověka, a naplňuje ho přítomností své Bytosti. Rozumíte, co tím míním? Všichni v Kristu Ježíši — hle, jak to Bůh předurčil k povolávání tímto Evangeliem.

Galatským 1:8; Efezským 1:13

125 Pavel ke Galatským 1:8 řekl: „Kdyby přišel anděl a zvěstoval jiné Evangelium, ať je proklet.“ — Pravda Evangelia. No, poslouvejte pozorně, když budu číst ty poslední verše.

**...evangelium svého spasení [poslouvejte pozorně],
a uvěřili mu, byli označeni zaslíbeným Duchem
svatým.**

Matouš 24:24; Marek 13:22

126 Bible říká, že v posledních dnech (ted' to sledujte), v těch posledních dnech tu budou dvě třídy lidí. Jedni z nich budou mít pečeť Boží; ti zbývající budou mít znamení šelmy. Souhlasí to? Kolik z vás to ví? Dobře, tedy, jestliže je Boží pečeti Duch svatý, pak nemít Ducha svatého, znamená mít znamení šelmy. A Bible říká, že tyto dva duchy si budou spolu tak blízko; pokud by to bylo možné, svedlo by to i opravdu vyvolené. Ale to se nikdy nestane, protože oni jsou vyvoleni k věčnému životu. Rozumíte?

Matouš 24:42, 44; Matouš 25:1, 3, 4, 6, 10

127 Církev bude jako (nevýrazné slovo), deset panen, které vyšly na setkání s Pánem; všechny byly posvěcené, všechny svaté. Každá z nich byla posvěcena. Pět z nich bylo váhavých, dovolily, aby pohasla jejich světla; pět mělo olej ve svých lampách; a hle: „Ženich přichází.“ A těch

pět, které měly olej ve svých lampách, odešly na svatební večeři, zatímco ty ostatní byly zanechány venku; kde bude pláč, nářek a skřípění zubů. Budte tedy hotoví, protože nevíte, ve které minutě Pán přijde. Mějte... Co znázorňuje olej v Bibli? Ducha svatého.

Efezským 1:13

128 Ted' se obracím k vám, adventisté sedmého dne, bratři, kteří říkáte, že sedmý den je Boží pečeť, ukažte mi k tomu jediné místo Písma, které to potvrzuje. Bible říká, že Boží pečetí je Duch svatý. Sledujte to. Sledujme ten třináctý verš.

...když jste vyslechli slovo pravdy... byli jsme označeni zaslíbeným Duchem svatým,

Efezským 4:30

129 Obrátme se teď k Efezským 4:30; tuším, že je to tak. Vidíte, že jestliže ne... otevřte 4:30, a uvidíte, jestli to není totéž. Efezským, čtvrtá kapitola třicátý verš. Ano, zde to máme, 4:30:

A nezarmucujte Božího Svatého Ducha, jímž jste byli označeni¹ ke dni vykoupení.

130 Na jak dlouho? Když opravdu přijmeš Ducha svatého, na jak dlouho ti to vydrží? K dalšímu probuzení, nebo dokud ti babička nezkríží cestu? Dokud ti nevyhubuje vedoucí? Až do dne tvého vykoupení! Haleluja!

2. Korintským 5:1

131 Poté, když jste zemřeli, poté, když přecházíte do této země a budete tam stát se svými milovanými, jste stále ještě naplnění Duchem svatým. (Písmo.) Jste přesně takoví, jako jste teď, s výjimkou, že jste obdrželi... přešli jste do jiného těla. Změnili jste vaše domy. Tento zestárnul. Už se k němu nedala připevnit střešní krytina, měl již zpráchnivělý krov. Je to tak. A tak jste prostě odložili tu starou věc, aby zpráchnivěla úplně, podlehla úplné zkáze, a přemístili jste se do nového. Souhlasí to? „Protože jestli bude tento pozemský stánek zbořen, máme už jiný, který nás očekává.“

132 Vzpomínáte si, jak jsme onehdy tímto procházeli? Když se malé dítě formuje v matčině lůně a jeho maličké svaly se pohybují a... ale krátce předtím, než maminka to dítě porodí a ono přijde na svět, je tu duchovní tělo, které uchopí to malé přirozené tělo. Možná, že doktor plácne (bratr Branham plesknul), takto nebo něco jiného, nebo jím zatřese a „uááá, uááá, uááá.“ A ihned je přiloženo k maminčinu prsu,

¹ Též 'zapečetění' - Nová Bible Králická - poznámka pod čarou.

a „mm-mm-mm,“ pohybuje svou maličkou hlavičkou nahoru a dolů a přitulí se k maminčinu prsu, aby se její mléčné žlázy naplnily mlékem.

133 Jakmile se narodí své mamince malé tele, poklekne na svá malá kolena, to udělá během několika minut. Co bude dělat? Bude se pohybovat tak, aby se dostalo k mamince, a začíná potřásat svoji malinkou hlavou nahoru a dolů, aby dostalo své mléko. Haleluja!

134 Ano, prosím, když toto přirozené tělo přichází na zem, je zde také tělo duchovní, které na ně očekává.

1. Korintským 15:53

135 A když je toto přirozené tělo vloženo do země, haleluja, je tam jiné, které tě tam očekává. My se prostě přestěhujeme z jednoho do druhého, změníme místo svého pobytu. To smrtelné musí obléci nesmrtelnost; to duchovní... to porušitelné, musí obléci neporušitelnost. To staré svaštělé, utahané, shrbené tělo... Ale ono vůbec nezmění svůj vzhled — myslel jsem tím, když se dostaneš tam nahoru, budeš mít stále toho samého ducha.

1. Samuelova 9:2; 1. Samuelova 17:34-36, 49, 50

136 Dovolte mi tu přinést něco, co s vámi trochu zatřeše, ale je to biblické. A potom vám ukázu něco, co to dá zpětně dohromady. Sledujte to. Když starý Saul, ten král, ten velký denominační kazatel, který tam tehdy byl, víte, on všechny ostatní převyšoval o hlavu... a on se bál. On neměl vůbec ponětí o nadpřirozených věcech. David musel přijít a vysvobodit beránka ze lví tlamy, zabít Goliáše. Sledujte to. On se vzdálil tak daleko od Boha, že začal nenávidět toho kazatele — svatouška. A místo toho, aby se za něj postavil a pomohl mu, obrátil se proti němu. Ó, copak to není dokonalý obraz, dokonalý obraz toho. On se od něho odvrátil.

1. Samuelova 17:36

137 Kolik z vás tu bylo, když jsem odjížděl na svou první cestu a kázal o Davidovi porážejícím Goliáše, před svým odjezdem? Spousta... několik z těch starousedlíků. Znovu se chystám na cestu. Pamatujte, my vidíme, co... jak se to přihodilo minulou neděli? To se chystá přehoupnout do následující fáze. Druhá Davidova kampaň, druhá fáze jeho služby, je tomu přesně tak. Teprve pak se stal králem Izraele. Všimněte si této služby, jak se chce přehoupnout do té větší fáze, jak přichází to větší. Stejně tak to bylo s Davidem. Všimněte si toho, jak to přišlo — David, och, když Bůh přiměl Davida, aby přišel a zabil toho lva, všimněte si, a zabil medvěda, pak on rovněž zabil Filiština.

138 No, přišel čas, kdy Bůh dopustil zlého ducha na toho starého chlapa. A kvůli čemu? Aby nenáviděl Davida. A já věřím... (No, tyto pásky: teď, bratři poslouchejte, vy, kteří jste u těch pásků, jestli se mnou nesouhlasíte, odpusťte mi. Rozumíte, já vás miluju. A já se tam s vámi každopádně setkám. Rozumíte? Protože jestli jste Boží muži, já se s vámi každopádně setkám.) Ale chtěl bych říci toto. Zde je ten důvod: bylo to pouze kvůli tomu, že Saul viděl, že v Davidovi je něco, co scházelo jemu. Co se stalo dál?

1. Samuelova 16:12; 1. Samuelova 17:38, 40

139 Nějaký malý, zrzavý, pokřivený... Bible říká, že byl ryšavý. Nebylo to moc pohledné dítě. Zrzavý, to je trochu takový zvláštní člověk. A on tam šel. A Saul na něj vložil své brnění; dovedu si představit, že štít mu sahal až po paty. A on mu řekl: „Sundej ze mě tyto nesmysly.“ Možná mu udělil titul doktora filozofie nebo práva nebo něčeho jiného, víte. Ale on řekl: „Já se v tom vůbec nevyznám, neměl jsem si to možnost vyzkoušet. Dovol mi použít to, s čím umím zacházet.“ Ano, prosím. On si vzal tedy prak.

1. Samuelova 18:7

140 A to způsobilo, že Davidovi... on; Saul na něho zanevřel kvůli dcerám, církvím, které prozpěvovaly: „Saul porazil svůj tisíc, ale David svých deset tisíců.“

1. Samuelova 18:8-10; 1. Samuelova 19:9

141 A potom on začal žárlit. („Ó, ti blouznivci Ježíšova jména, na tom nic není.“) Je to tak. A co mu Bůh udělal? Bůh na něj poslal zlého ducha, aby nenáviděl Davida a on Davida nenáviděl bez příčiny.

1. Samuelova 24:4

142 David měl několikrát příležitost s ním zatočit. Mohl to udělat, ale nechal to projít bez povšimnutí. Prostě se k tomu nevyjádřil. On měl k tomu příležitost. Jednou v noci se přiblížil a odťal zadní část jeho pláště, pak se vrátil a řekl: „Podívej! Vidiš to?“ Ano, prosím. Mohl to udělat, ale nechal ho být. Mohl způsobit rozdělení v jeho shromáždění, aby se rozpadli, udělat vlastní organizaci, jak by si to přál. Ale on to neudělal. Nechal prostě Saula pokračovat. Dovolte Bohu, ať On svede tento boj. Ano, prosím.

1. Samuelova 16:14; 1. Samuelova 28:6

143 A tak když odešel a skončilo toto tažení a docílil svého, zlý duch se tak mocně zmocnil Saula, že nemohl obdržet žádnou odpověď od Boha. A po nějakém čase od něj Duch Páně úplně odešel. A starý Samuel, ten, kterého oni zavrhli, ten, který byl pro ně opravdovým Božím hlasem, ten, který jim o tom říkal ještě předtím, než si přáli

jednat jako tento svět...

¹⁴⁴ Proč chce církev jednat jako tento svět? Proč letniční — pokřtění Duchem svatým — metodisté, baptisté a presbyteriáni, chtějí jednat jako svět? Proč to tak dělají? Já nevím. Já to prostě nechápu. Vy říkáte: „Dobře, copak to není legrace si zahrát poker... trochu legrace, vsadit pár drobných do hry,“ můžete tomu říkat, jak chcete. Vždyť je to hřích. Takové věci byste přece neměli mít ve svých domovech. „Proč, vždyť mi přece neuškodí, když si dám malou skleničku piva tam venku. Několik jich máme. Já a moje žena si jich několik odpoledne dáme.“ A první věc, kterou zjistíte je, že vaše děti si jich také několik dají. Je to zaručené.

1. Timoteovi 2:14

¹⁴⁵ A vy ženy, hm! Dábel prostě způsobil... To on udělal už na začátku; a on si z vás určitě setry udělal svůj terč. Dělá to proto, že ví, co tím docílí. On je schopen svést ženu tisíc krát rychleji než muže. Vím, že zraním vaše city, ale je to pravda. Je to přesně tak. Právě to udělal v Edenské zahradě. On může způsobil... No, ona byla čestná, byla upřímná; ale byla svedena. „Adam nebyl sveden,“ říká to Bible. On nebyl sveden, ale ona byla svedena. On ji dokáže svést.

A pastoři přesto stále vycházejí a ustanovují ženy za kazatelky a postaví je jako důvěrníky sborů, zatímco Bible tuto věc odsuzuje od 1. Mojžíšovy až po Zjevení. Vy říkáte: „No, to je v pořádku. To je dobré. Ony mohou kázat právě tak, jako... já vím, že to je v pořádku.“

¹⁴⁶ Jako když jednou někdo začal mluvit v jazycích. A já jsem dále kázal. A když jsem vyšel ven, nějaká žena řekla mému synovi: „Mám připraveno poselství, abych ho zítra večer přednesla,“ a dále řekla, „když tvůj otec přijde na pódium.“

On řekl: „Poselství, a co tím míníš?“

1. Korintským 14:30, 32

¹⁴⁷ A toho večera, když to bylo připraveno, když jsem se chystal udělat výzvu k oltáři, ona si začala upravovat vlasy, vytahovat punčochy, a tak dále, připravovala se. Pak vlítla doprostřed sálu a začala poskakovat sem a tam a mluvit v jazycích a prorokovat. A já jsem ještě kázal, dělal jsem výzvu k oltáři. Tedy, tohle se mi nikdy nelíbilo. To nebylo v pořádku. Tak tedy... No, Bible říká, abychom to takto nedělali. Říká: „Duchové proroků jsou poddáni prorokům.“ Když Bůh jedná... Když Bůh promlouvá na pódiu, dovolme Mu mluvit. Pavel řekl: „Jestliže je jednomu něco zjeveno, ať mlčí, dokud ten jiný *mluvící* neskončí.“ Je to tak.

148 No, když jsem vyšel ven, tito lidé řekli, byla tam veliká skupina lidí. Oni řekli: „Ty jsi dnes večer zarmoutil Ducha svatého.“

Řekl jsem: „Cože? Cože jsem udělal?“

149 Řekli: „No, vždyť ta sestra měla poselství, haleluja,“ řekli, to...

„Cože,“ řekl jsem, „vždyť já jsem přece ještě kázal. Ona se nechovala správně tak, jak měla.“

150 „Ó,“ namítli: „To bylo svěží přímo od trůnu. To bylo čerstvější než to, co jsi kázal ty.“ Ach!

1. Korintským 14:33

151 No, dal jsem vám pouze příklad. To poukazuje buď na to — a já to říkám s respektem — jedná se o šilenství nebo neúctu nebo prostě o negramotné učení, které neví o Bohu víc než králík o sněžnicích. No, já to neříkám jako nějakou pošetilou poznámku, protože tu není místo k žertování. Ale to je ryzí pravda. Osoba, která... neví, že Bůh není autorem zmatku. On je pokojem. Oni neznají Bibli. Všechno, co o ní ví, je, jak poskakovat sem a tam a mluvit v jazycích a říkat: „Já mám Ducha svatého. Haleluja!“

152 V Africe jsem stál a pozoroval ty čarodějnické doktory a ty ostatní, oni mluvili (asi pět tisíc najednou), poskakovali sem a tam a krev stékala po jejich obličejích, mluvili v jazycích, popíjeli krev z lidské lebky, vzývali ďábla, mluvili v jazycích.

153 Ale přesto mluvení v jazycích je Božím darem; ale není to nezvratný důkaz Ducha svatého. Dovolte mi to teď zdůraznit. Já věřím, že všichni inspirovaní svatí mluví v jazycích. Já věřím, že člověk jednou... když se ocitneš pod takovou Boží inspirací, že budeš mluvit v jazycích. Já v to věřím. Ale já nevěřím, že to je důkaz, že jsi obdržel Ducha svatého. Ano, prosím.

Já věřím, že jsou chvíle, kdy máš víru — nějaká osoba — kdy přijdeš a položíš ruce na malé dítě, které trpí rakovinou (poté, co se za ně padesát kazatelů pomodlilo) a ono bude uzdraveno, protože ta matka věřila za to dítě, bylo jí to dáno Bohem a ona je údem Kristova těla. Ano, prosím. Já tomu věřím. Viděl jsem, že se to stalo a vím, že to je pravdivé. Ale jedná se o to, aby církve byla uspořádána, uvést ji do pořádku, abychom mohli pracovat.

Efezským 1:13

154 Dokončíme zbytek toho verše, předtím, než se rozejdeme.

...když jste přijali, byli jste označeni zaslíbeným

Duchem svatým.

155 Zapečetění. Čím je pečeť? Co to je pečeť? Pečeť je tohle: zaprvé ona ukazuje, že dané dílo bylo ukončeno, ukončené dílo; další věc poukazuje na vlastnické právo; a další věc poukazuje na bezpečí, že ono zůstává neporušeno.

156 Povězte si příklad; kdysi jsem pracoval na Pensylvánské železnici. Pracoval jsem se svým otcem na železnici. Nakládali jsme vagóny. Pracovali jsme ve společnosti „obalové techniky“, nakládali jsme pozinkované plechovky. Postavili jsme některé sem, některé tam, některé nahoru. Ale předtím, než byl ten vagón zapečetěn, prošel jím inspektor. On do toho začal strkat; strčil zde do jedné, zakýval s ní. „Aaaa... to není dobré! To se rozbije na kusy dřív, než to tam dorazí. To je špatné! Vyndejte to ven. Udělejte to znovu.“ Inspektor tento vagón odmítl.

157 Duch svatý je inspektor. On s tebou tady trochu zatřese, a to zarachotí. „Věříš celému Božímu Slovu?“

„Já nevěřím těm starým nesmyslům ohledně Ježíšova jména.“

„Odmítám to.“ Rachotí. Vidíte?

„Nevěřím v Božské uzdravení. Nic takového neexistuje.“ Stále to rachotí. Dejte to pryč.

„Věříš, že Ježíš Kristus je tentýž včera...“

„No, v jistém smyslu.“

„Rachotíš. Vykopni to ven. To ještě není způsobilé.“ Ano, prosím.

Bratře, když jsi na to hotov říct: „Amen!“...

158 Přijal jsi Ducha svatého? „Amen!“ Je všechno ukončeno? „Amen!“ Co potom dělá inspektor? Všechno je dobře zabaleno a těsně utaženo a naplněno Evangeliiem. Ó, „Každé Boží Slovo je dobré. Všechno je dokonalé. Věřím každému slovu. Amen! Amen! Amen!“ Věříš, že Bůh stále uzdravuje? „Amen.“ Věříš, že Ježíš je tentýž včera, dnes i na věky? „Amen.“ Věříš, že Duch svatý je ještě tak skutečný, jako byl kdykoliv předtím? „Amen.“ Věříš, že ten stejný Duch, který padl na Pavla, padl i na nás? „Amen.“ Věříš, že On koná ty stejné věci při nás, jako konal při nich? „Amen.“ Ó-ó, to se upevňuje. To se utěsňuje. My jsme připraveni k uzavření dveří. Dobře.

159 Pak inspektor zavírá dveře. Co dělá? Umístí na ně pečeť. Potom

jde sem dolů a vezme svoje malé kleště a nějakou věc a dostane se tam nahoru s tou malou věcí a pečeti to. Radím ti, abys to nelámal. Jestliže vagón... jestli jeho místem určení je Boston, to nemůže být zlomeno — to by znamenalo nápravný ústav, kdybys zlomil pečeť — dokud nedojede do Bostonu.

Efezským 4:30

160 A pouze člověk, který má autoritu otevřít tuto pečeť, to může udělat. Je to tak. Je to vlastnictvím jisté železniční společnosti. Je to jejich pečeť. Je to jejich zabezpečení, že ten vagón byl naložen, že ten vagón je v pořádku, že on patří jim. Oni nemohou dát vagón společností B & O na Pensylvánskou železnici.

Ty musíš být zapečetěn; a když to je zapečetěno... A když je křesťan napěchován Evangeliiem, naplněn Boží dobrotou, všemi dobrými Božími věcmi, které byly do něj vloženy, s otevřeným srdcem a připraven k práci, ochoten k tomu, aby byl umístěn na pozici, dělat všechno to, co mu Duch svatý prikazuje; který přešel ze smrti do života a posvětil se od všech věcí světa a chodí ve světle tak, jak to světlo přichází k němu a jde kupředu; on je připraven. Pak Bůh za ním zavře dveře světa. On je asi takto zabouchne a zapečetí jej zaslíbeným Duchem svatým. Haleluja!

Na jak dlouho? Dokud nedojede do cíle. Neotvírejte ho na železnici, nelámejte *pečeť*, neotvírejte to znovu, abyste se přesvědčili, jestli je všechno v pořádku. Všechno je v pořádku, jen to nechte na pokoji. Inspektor to prověřil. Jak dlouho trvá tvé zapečetění? Až ke dni tvého vykoupení. Na takovou dobu jsi zapečetěn.

161 „Dobře, a pak když zemřeš, bratře Branhame, co se stane, když zemřeš? Ty jsi řekl, že to i nadále máš?“ Ty to máš navždy. Kde začíná život? Při oltáři. Právě zde vidíš nějaký malý stín. To je ten stín. Pečeť Ducha svatého. Potom je to stín stínu stínů, jak jsem onehdy řekl. Ale když zemřeš... Ty procházíš těmito stíny, dokud nepřijdeš k vláze a od vláhy k malému bublajícímu pramínku a od pramínku k potoku a od potoka k řece a od řeky k oceánu Boží lásky. Rozumíte? Ty jsi stále jedna a tatáž osoba.

1. Samuelova 28:6

162 Pohledte sem. Starý Saul, ten starý odpadlík, on nemohl projít celou cestu až k Bohu. A přesto nebyl ztracen. Opravdu ne. On byl prorokem, ale on se prostě dostal mimo *dosah* Boha. (A to je důvod, bratři, proč jsem řekl, že nejste ztraceni.) A tak si zapamatujte, on jen odpadl od Boží vůle. Tak tedy, první věc, jak víte, on s ní nesouhlasil.

(No, možná jsem to neměl říct. Dobře, ale já v tom pokračuji dál, aby shromáždění bylo dnes večer šťastné.) Tak potom tedy, víte, a ta první věc, jak víte, ó, aj, on se pak uchýlil k Urim a Thumim.

¹⁶³ Jistě víte, co je to Urim a Thumim. To byl takový náprsník na efodu², který nosil Aron. A to bylo vždycky... Bůh byl vždycky nadpřirozeným Bohem, který uděloval odpověď nadpřirozenými způsoby. A když nějaký prorok prorokoval, a to tajemné světlo neprocházelo skrze to Urim a Thumim, pak byl na omylu. Když ten, kdo měl sen, ho vyprávěl, a to nezazářilo na Urim a Thumim, pak nezáleželo, jak věrohodně to znělo, bylo to špatné. Je to tak.

Skutky 8:16; Skutky 10:48; Skutky 19:5

¹⁶⁴ A nejsem zvědav, kolik máš titulů doktora, nebo jak velká je tvoje organizace; když prorokuješ nebo kážeš a není to v souladu se Slovem, jsi na omylu, bratře. Ono je tím Božím Urim a Thumim. Jestliže říkáš, že jsi nebyl předurčen před založením světa, ona nezazáří, protože Bible říká, že jsi byl. Jestliže říkáš, že máš být pokřtěn ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého, pak to nevydá záři, protože v Bibli nebyl nikdo jinak pokřtěn než ve jménu Pána Ježíše. To nezazáří; pak někde něco nesouhlasí.

1. Samuelova 28:6, 8

¹⁶⁵ A tak Urim a Thumim nedalo odpověď starému Saulovi; dokonce se nemohl snít ani žádný sen. On odpadl tak daleko, že už nemohl mít ani žádné sny. A tak víte, co nakonec udělal? Šel za věštkyní — takovou starou čarodějnici — starou dáblovou léčitelkou tam dolů, čarodějnici — a zeptal se: „Mohla bys mi věštit?“

1. Samuelova 28:9

¹⁶⁶ Ona řekla: „Ano, ale Saul řekl, že zabije každého, kdo bude věštit.“

1. Samuelova 28:10, 11

¹⁶⁷ On řekl: „Ale já tě ochráním.“ Měl na sobě oděv obyčejného pěšáka. On řekl: „Vyved' mi ze světa mrtvých ty, kteří přešli odtud tam, (teď poslouchajte), vyvolej mi ducha, proroka Samuele.“

1. Samuelova 28:13

¹⁶⁸ Ona vešla dovnitř, aby věštila. A když to udělala, padla na svou tvář. Řekla: „Vidím, jak vystupují bohové.“ Vidíte, to byla pohanka. Bohové — dva nebo tři, jako Otec, Syn, Duch svatý, nebo něco takového, víte. Ona řekla: „Vidím vystupovat nahoru bohy (ze země).“

²Efod - nárameník, posvátné roucho, určené původně pro nejvyššího kněze. (A. Novotný - Biblický slovník.)

169 On řekl: „Popiš mi ho. Jak vypadá? Co je zač?“

1. Samuelova 28:14

170 Řekla: „Je štíhlý, na ramenech má plášť.“ On se tedy vůbec nezměnil.

1. Samuelova 28:14

171 On řekl: „To je Samuel. Přiveď ho do tohoto pokoje. Přiveď ho sem přede mne.“

1. Samuelova 28:15, 16, 19

172 A sledujte, když Samuel přichází před Saula. On řekl: „Proč jsi mě zavolał, když víš, že ses stal Božím nepřítelem?“ A teď sledujte. Nejenže byl stále Samuelem, on nadále pokračoval v prorockém duchu. Řekněte, že to není správné; ať to někdo popře. Je to pravda! On byl stále prorokem. Protože řekl, prorokoval a řekl: „Zítřka bude proti tobě svedena bitva a ty a tvoji synové v této bitvě padnete, a zítřka večer o tomto čase budeš zde spolu se mnou.“ Souhlasí to? On byl stále prorokem!

No, vy namítnete: „Ó, ale to udělala čarodějnice.“

Matouš 17:1-3; Marek 9:2-4; Lukáš 9:28-30; Efezským 4:30

173 V pořádku, řeknu vám, kdy to nebyla čarodějnice. Ježíš vzal Petra Jakuba a Jana a jednou vystoupil na horu Proměnění a postavil se na vrcholu hory. A Ježíš... Bůh umisťoval pozičně svého Syna tak, jako já se vám snažím... jak to bylo onehdy večer, ustanovení syna *na pozici*. A když tam přišli, rozhlédli se a zjistili, že tam stojí Mojžíš a Eliáš. Oni hovořili, měli spolu obecenství. Tam se nevznášely ve vzduchu bílé vlajky nebo spíše bílé obláčky, nevznášely se kolem dokola. Ale byli to muži, kteří mluvili. Mojžíš byl pohřben v neoznačeném hrobě před nějakými osmi sty lety a Eliáš odjel v ohnivém kočáru asi před pěti sty lety. A oni tam oba byli a byli stejně tak živí, jako když zde žili. Oni tam stáli a mluvili s Ním předtím, než On šel na Golgotu. Haleluja! „Zapečetění, až do dne našeho vykoupení.“ §

Efezským 1:13

174 Teď budu pospíchat, a pak skončíme, protože je už pozdě; a budeme se modlit za nemocné. Ještě asi pět minut. Čtrnáctý verš. Moment, dovolte mi přečíst ještě ten třináctý, abychom si vytvořili určité pozadí.

V něm jste i vy... [když jste vyslechli slovo pravdy, totiž evangelium svého spasení...]

1. Korintským 14:26; Efezským 1:13, 14

175 No, zapamatujte si, jaké spasení oni měli? To byli křesťané

z Efezu. No, pohledte. Všimli jste si těch Korintských? On jim musel vždy připomínat: „Když přicházím mezi vás, jeden má jazyk, druhý má jazyk, jeden má žalm, druhý má proroctví a jeden má...“ Vidíte, on je nemohl nic naučit, protože oni byli vždycky žádostiví tam *toho* a *onoho*, a ještě něčeho *jiného*. Tito lidé to měli rovněž, ale oni byli k tomu způsobilí. On nikdy nevyučoval Korintské něčemu takovému. Nemohl. Tato církev nebyla k tomu způsobilá, aby ji to mohl naučit. No, ale tyto lidi mohl vyučovat opravdovým věcem.

Ale

... (svěho spasení a uvěřili mu) ... byli označeni [zapečetěni] zaslíbeným Duchem svatým, jenž je zárukou našeho dědictví [Ó, to bych nechtěl minout] až do vykoupení toho... co jím bylo získáno ke chvále jeho slávy.

¹⁷⁶ Fíííí! Čím je Duch svatý? (No, pak přečtu ten zbytek opravdu rychle; budete tentokrát ke mně shovívaví.) Čím jsme se včera večer zabývali, bratře Mike? Kde byli všichni šťastní, ó, všechno bylo v pohodě. To byla dokonalá láska. No, pokaždé když přicházíte tímto způsobem, musíte se trochu snížit. Každým krokem, který uděláš, se k tomu přibližuješ o pár centimetrů. A když se to snižuje k zemi, máte stín stínu ze stínu stínů. Tedy, to je právě tolik, kolik Ducha svatého máte v sobě. Je to láska. Ale, ó, vy jste po něčem žízňiví.

¹⁷⁷ Ó, zda by... Lidé, jako staří lidé... jak rád bych se vrátil zpět, aby mi bylo znovu patnáct nebo dvacet! Ó, nevím, co bych za to dal. Ale co by mi to pomohlo? Mohl bych mít patnáct a dnes večer zemřít. To je nejistá věc. Co kdyby vám bylo dnes večer patnáct? Jak si můžete být jisti, že vaše matka bude ještě naživu, když se vrátíte domů? A odkud můžete vědět, že se vůbec vrátíte domů? Jak můžete vědět, že zítra budete naživu, i když vám je dvacet let a jste dokonale zdraví? Můžete zahynout při nehodě nebo padnout mrtví, může se vám přihodit cokoliv. Vidíte, je to nejisté. Tady není nic jistého. Ale vy po tom toužíte. A co to působí? To je to tam nahoře, co způsobuje ve vás, že po tom toužíte.

¹⁷⁸ No, vy do toho vcházíte a pak máte věčný život. A jak se to děje? Je to závdavek.

¹⁷⁹ Čím je peněžní záloha nebo něco takového? Kdybych k vám přišel koupit si vaše auto, zeptal bych se: „Kolik stojí?“

¹⁸⁰ Řekli byste: „To auto, bratře Branhame, by tě stálo tři tisíce

dolarů.“

„A kolik chceš zálohy?“

„No,“ řekli byste, „můžeš si ho vzít za takových pět set dolarů.“

¹⁸¹ „Dobře, tady máš pět set dolarů. Ten zbytek ti přinesu v co nejkratší době. A ty si to auto nech.“ Já ti dávám pět set dolarů. To je záloha. Souhlasí to?

Efezským 1:14

¹⁸² No, zachovejte si to. To je záloha, to je závdavek. Poté... byli jste zapečetěni Duchem zaslíbení, Duchem zaslíbení, poté... byli jste zapečetěni...

Jenž je [Čím je ta pečeť zaslíbení, kterou ten Duch svatý zaslíbil?]

...jenž je zárukou našeho dědictví... až do vykoupení toho, co jím bylo získáno...

¹⁸³ Čím to tedy je? Je to závdavkem. A, bratře, ó, ó, ó! Jestli toto je závdavek, čím to bude, když obdržíme... Čím to opravdu bude? Jestliže to je... jestliže to, co si tolik vychutnáváme a co nám přináší tolik štěstí, že... Viděl jsem devadesátileté lidi, jak nemohli...

¹⁸⁴ Ó, viděl jsem starého kazatele, jak se jednou večer postavil, přicházel asi takhle, vystoupil na pódium a já jsem si řekl: „Copak bude tento stařec kázat?“

¹⁸⁵ On řekl: „No, buď požehnán Hospodin!“ A ten starý barevný chlapík — velký, statný, starý, v dlouhém kazatelském plášti.

¹⁸⁶ A já jsem řekl: „Proč nedovolili, aby přišel někdo z těch mladých kazatelů? Jak takový starý muž, jak může vůbec kázat?“

¹⁸⁷ On řekl: „Dobře,“ řekl, „bratři,“ řekl, „celý dnešní den jsem poslouchal, jak bratři kázali,“ řekl, „o tom, co zde Ježíš udělal na zemi. A já bych vám chtěl říct to, co On udělal v nebi.“ On řekl: „Vezmu si svůj text dnes večer z knihy Joba 7:27,“ (38:7) řekl, „a to bylo velice dávno před založením světa,“ řekl, „kdy On řekl, že jitřní hvězdy spolu zpívaly a synové Boží radostí plesali.“ A tak... takovým způsobem. Řekl: „Víte, něco se tam tehdy dělo.“ Řekl: „Víte...“ A začal předkládat to, co se tam tehdy v nebi stalo. A pak to přivedl horizontálně po duze až k druhému příchodu.

Asi v tu chvíli se ho zmocnil Duch svatý. (No, oni toho starce museli vést. Bylo mu asi pětadevadesát let. Byl shrbený, hlavu měl

olemovanou úzkým proužkem vlasů, víte, takhle.) Když tam přišel a začal kázat, a pak řekl: „Hurááá! Haleluja! Sláva!“ A poskakoval sem a tam asi takhle, a řekl: „Ó, nemáte tady dost místa, abych tu mohl kázat.“ Odrážel se od podlahy a poskakováním se takto pohyboval po podlaze takovou silou, jak jen mohl. A to je teprve závdavek. Och!

Efezským 2:1

188 A co dělá Duch svatý? Ó, zde máme krásné místo. Dovolte mi, abych přečetl první verš následující kapitoly. Můžu? Dobře. Řekněte: „Amen.“ Tedy, první verš druhé kapitoly, pospěšme si. Poslouchejte.

A vzkřísil i vás mrtvé v proviněních a hříších...

1. Korintským 2:9

189 On vás vzkřísil. Co znamená slovo vzkřísit? Přivést k životu. Byli jste v podstatě mrtví a On vás vzkřísil díky tomu závdavku. A co se stane, když se opravdu dostanete k těm všem dividendám? Ó! Žádný div, že Pavel, který byl vychvácen do třetího nebe, řekl: „Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani nevstoupilo... ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří Ho milují.“ Co to pak bude? Můžeme mluvit o nevýslovné radosti plné slávy! Fííí! Hmm! Vy, kteří jste jednou byli mrtví v hříších a přestoupeních, On vás vzkřísil vespolek, stínem stínu, stínů. Hle, co to způsobí, když vstoupíte do toho stínu stínů, do stínu stínů a pak vplujete do říční zátoky a po řece do oceánu?

190 A co to bude, až vyjdete cestou vykoupení se zbrusu novým tělem? Byli jste proměněni na mladé muže zcela od základu nebo na mladé ženy — už nikdy neumřete. Pohlédnete dolů na zem a pomyslíte si: „Mohl jsem si dopřát trošku hroznů a doušek dobré studené vody, ale víte, tady to nepotřebuju.“

Ale jednoho dne Ježíš přijde, a to andělské tělo, ta teofanie, ve které budeme žít, ono už více nebude procházet lůnem nějaké ženy. Ono už více nebude procházet sexuální žádostivostí. Protože On se nenarodil skrze sexuální žádostivost, i já budu vzkříšený bez toho. A On jednoho dne vyřkne slovo a mrtví v Kristu vstanou, a to tělo, ve kterém jsem jednou žil, bude vzkříšeno do oslaveného těla a já vystoupím a budu se procházet a mluvit a budu živý a budu se radovat. Haleluja! ...ve věkách, které nastanou, skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Zde to máš, bratře. To je Evangelium.

Efezským 1:15-18

191 „Proto i já...“ Pavel teď sděluje, kým on je. (Přečtu ten zbytek toho odstavce a pak se pomodlíme za nemocné.) Dokud neobdržíme

vlastnictví, to je ten velký závdavek, dokud nedojde k vlastnictví ke chvále Jeho slávy.

Proto i já, když jsem uslyšel o vaší věrnosti [uslyšel jsem, že jste uvěřili v podstatu těchto věcí, uslyšel jsem, že jste opravdu uvěřili v předurčení, věčný život, spasení, a tak dále.]

***v Pánu Ježíši a lásce ke všem... svatým,
nepřestávám za vás děkovat, když se o vás zmiňuji
ve svých modlitbách;***

***aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy,
dal ducha moudrosti a zjevení... v poznání jeho.***

„...On se vám Sám zjevuje i dál po celou dobu a působí, že rostete z milosti k milosti a od moci k moci a od slávy ke slávě. Žádné odpadlictví, ale ze slávy ke slávě — a pokračujete kupředu. A já budu pokračovat ve stálé modlitbě za vás.“

A osvícené oči...

Efezským 1:18-21; Zjevení 3:17

¹⁹² Víte, v Bibli je řečeno, že jste byli slepí a nevěděli o tom. Ale zde Pavel řekl: „Budu se modlit za to, aby byly osvíceny vaše oči porozuměním.“ Vy porozumíváte vašim srdcem. Hle, o čem on tu hovoří. Vy se díváte vašima očima; ale porozumíváte vašim srdcem. Vždyť to víte. Dobře. „Aby Bůh slávy...“ Podívejme, osmnáctý verš:

***A osvícené oči vaší mysli, abyste věděli, jaká je
naděje jeho povolání, jaké je bohatství... slávy jeho
dědictví ve svatých a jak nesmírná je velikost jeho
moci k nám*** [Fííí! Oni říkají, že moc je už tatam? Moc ještě ani nepřišla.] ***věřícím podle působení moci jeho
síly,*** [Vy, kteří jste uvěřili působením moci Jeho síly, já se modlím, aby prostě Bůh vylil svoji moc na vás, vidíte.]

***Kterou dokázal na Kristu, když ho vzkřísil
z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích,***

***vysoko nad každou... vládu... mocnost, moc...
i panství... i nad každé jméno, které je jmenováno...***

Efezským 1:21

¹⁹³ Oh-h-h! Raději... Ne, raději to nebudu dělat. Mohli bychom určitě strávit zbytek večera u této myšlenky.

...nad každé jméno, které je jmenováno nejen v tomto věku, ale... i v budoucím...

¹⁹⁴ Co znamená každé... jaké to bude jméno, které bude nosit každá osoba? (Shromáždění říká: „Ježíš.“) Celé nebe je pojmenováno Ježíš, celá církev je pojmenována Ježíš, všechno je nazváno Ježíš, protože to je to jediné jméno, které Bůh kdy měl. On se jmenoval Jahve — Jahve-jireh, Hospodin, který opatřil oběť; Jahve-rapha, Hospodin, který tě uzdravuje; Jahve-manasses, Hospodin, který je korouhví... různé vlastnosti Jahve. On je nazván Jitřní hvězdou, On je nazván Otcem, On je nazván Synem, On je nazván Duchem svatým, On je nazván Alfou, On je nazván Omegou. On je nazván počátkem, On je nazván koncem. On je nazván Ratolestí. Ó, On je nazván... On je nazván všemi druhy titulů; ale On měl pouze jedno jméno.

Matouš 1:21; Matouš 28:19; Efezským 1:21-23

¹⁹⁵ Hle, co o tom sdělil Matouš, když řekl: „Jděte na celý svět, křtíte je ve jméno, ne (ve jména) Otce i Syna i Ducha svatého.“ *Otec*, to není jméno, *Syn*, to není jméno, *Duch svatý*, to není jméno. To jsou tituly (ke) jménu. Jméno tří atributů, které patří jednomu Bohu. Jaké bylo jeho jméno? Anděl oznámil: „Nazveš ho jménem (Shromáždění říká: „Ježíš.“), protože on spasí svůj lid z jeho hříchů.“ Proto všichni v Bibli křtili tímto způsobem. Takto svatý Augustin pokřtil anglického krále asi o sto padesát let později nebo dvě stě let po Kristově smrti — ve jménu Ježíše Krista. Dobře.

Vysoko nad každou... vládu... mocnost, moc... i panství... i nad každé jméno, které je jmenováno nejen v tomto věku, ale i v budoucím.

A tak poddal všechno pod jeho nohy a dal ho církvi jako hlavu nade vším.

Ona je jeho tělem...

Jan 14:12; Efezským 1:23; Kolossenským 2:9

¹⁹⁶ No, jestliže moje tělo má vládu nade všemi věcmi, pak moje tělo je tím, čím jsem já. Souhlasí to? Ono je tím, čím jsem. A já jsem pak tím, kterého znáte. Souhlasí to? Dobře, tedy, to všechno, čím byl Bůh, On vlil do Ježíše, neboť On byl plností Božství tělesně. Souhlasí to? A všechno, čím byl Ježíš, On vlil do církve: „Skutky, které dělám já, budete dělat i vy, a budete dělat větší než tyto, neboť já jdu ke svému Otcí.“

Ona je jeho tělem, totiž plností Toho, který je

všechno ve všem.

197 Ó, jak já to miluji. Jak já to miluji. Jednou jsem si přečetl knihu, která byla napsána o mé cestě, jak jsem jel sloužit do Afriky. Nikdy předtím jsem to nečetl. Kolik z vás už četlo knihu, *Prorok navštívuje Afriku*? V té knize jsem uviděl malého indického chlapce. Kolik z vás vidělo ten snímek?

198 Slyšel jsem jednoho evangelistu, který se modlil asi patnáct let za nemocné, možná déle, on řekl: „Nikdy jsem neviděl žádný zázrak, ke kterému by došlo v celém mém životě.“ On řekl: „Viděl jsem lidi, kteří říkali, že mají bolesti hlavy a že se uzdravili. Viděl jsem lidi, kteří říkali, že mají bolesti břicha a uzdravili se, a tak dále. Ale zázrak, něco, co bylo stvořeno, a něco uděláno...”

199 Pomyslel jsem si, že ten chlapec by tam měl stát a vidět to. Noha toho indického chlapce byla asi takto silná. Jedna jeho noha. Ta druhá byla normální, jako lidská noha. Kdybyste si všimli té výztuhy, ve které byla jeho bota, asi o čtrnáct či patnáct palců³ výš, takto. On měl dole takovou železnou tabulku, jeho bota byla upevněna na dvou dlouhých podstavcích, na kterých stál. On přišel na to místo, kde jsem stál. Přivedli ho tam. Měl dvě berly. Vzal tu velikou železnou botu a takto ji strhnutím vyzul. Podíval jsem se na jeho nohu. Byla jenom asi takhle silná.

200 No, ti lidé jsou Mohamedány. Vzpomínáte si minulou neděli, jak jsem vám četl z těch novin, co tam muselo být napsáno? Obdržel jsem to rovnou zde z Afriky, bylo mi to posláno po bratru Strickerovi, misionáři, který se odtamtud vracel. Byl tam článek, jak se to snažil Billy Graham obhájit (přesně tak) a dovolil Mohamedánům, aby ho zatlačili do moře. Co se to děje? Misionáři opouštějí svá pole. Proč by tam měli déle zůstat? Oni tam dostávají výprask.

201 Miluji Billy Grahama. Myslím si, že on je obdivuhodným Božím mužem. Ale, podívejme se, jak se měl Billy Graham vůči němu zachovat; on měl říct: „No, moment...” Pokud mu to někteří z těch naškrobených baptistů dovolí udělat, myslím si, že by to měl využít. Věřím, že Billy Graham je Boží muž. Kdyby řekl: „Okamžik. Já jsem služebník Evangelia. Vy věříte Starému zákonu a tvrdíte, že Ježíš byl obyčejný člověk. Vyzývám vás k debatě.”

Domnívám se, že bych tím nepřijal ďáblovu výzvu, ne, ale já bych ho

³Palec - 2, 5 cm.

vyzval a řekl: „Sejdeme se spolu ty a já. Já jsem doktor teologie (Billy Graham je skutečně doktor teologie). Dovol mi, abych tě v této věci vyzval a dokázal ti, že Ježíš byl Kristem. No, když přijde na Boží uzdravení, já tyto dary nemám, ale máme některé z bratrů, kteří je mají. No, chceš-li přivést tyto lidi sem, dovol mi zatelefonovat jednomu z nich, Oralovi Robertsovi nebo někomu jinému.“ — Prostě někomu, kdo má velikou službu a kdo by tam opravdu přišel. Přijed' sem a pak uvidíš co... co se bude dít. A řekl by: „Křesťanství není to, co si o něm myslíte.“

Izaiáš 9:6; Žalm 22:1, 16; Izaiáš 53:5; Matouš 27:46; Marek 15:34

²⁰² No, všichni se cítili zklamáni, protože on se jednoduše sbalil a odešel. Protože já prostě nevěřím, že bychom měli přijímat ďáblovou výzvu. Jemu jsem i já naplival do tváře a odešel jsem a nechal jsem ho na pokoji. Je to tak. Ale co se týče toho, aby... Billy mohl uzemnit toho Mohamedána takovým způsobem, že by se cítil jako bezvýznamný plevel, přímo takto. Mohl vzít tuto Bibli, otevřít Izaiáše 9:6 a říct: „O kom je tu řeč, ‚Dítě narodilo se nám, byl nám dán syn‘? Kdo byl ten muž? O kom tu byla řeč? Kdo byl tímto prorokem? Kdo byl tím Mesiášem, který měl přijít? Ukaž mi, kde On dokázal sám sebe v Mohamedovi.“

„On byl raněn pro naše přestoupení, potřen pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na něj vložena a byli jsme uzdraveni jeho ranami.‘ Ukaž mi, jak se to naplnilo v Mohamedovi. Když On volal: ‚Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Zprobíjeli ruce mé a nohy mé,‘ a tak dále? Ukaž mi to na základě tvého vlastního slova, vašeho vlastního zákona.“ On by přemohl toho Mohamedána s takovým přesvědčením, že by nevěděl, kam se má podít. Je to tak.

²⁰³ Ale při otevření těch novin, tam bylo něco, co mě zranilo a něco, nad čím mi srdce poskočilo. Když tam bylo řečeno: „I když Billy couval a byl donucen odejít, jak ale mohli tito mohamedáni říct, že to bylo špatné?“ A řekli: „Když kazatel William Branham byl v Durbanu v Jižní Africe, vykonával nesporně díky Boží moci zázrak za zázrakem; kde deset tisíc mohamedánů padlo najednou na své tváře a odevzdalo své životy Ježíši Kristu.“ Absolutně. Oni o tom dobře ví. Ti fundamentalisté o tom ví. Mně to nemusíte ani říkat.

Jan 3:2, 3

²⁰⁴ Jednou někdo přišel k Ježíši a řekl: „Rabbi.“ (Víte, byl to farizeus.) On řekl: „My víme, že jsi přišel jako učitel od Boha. My to víme. My to víme, protože nikdo nemůže dělat tyto věci, které děláš ty, není-li s ním Bůh. My to chápeme. My to víme, ale my to prostě

nemůžeme vyznávat. Protože kdybychom to udělali, no, vyloučili by nás z církve. Vidíte, přišli bychom o naši prestiž.“ A tak Ježíš řekl... začal mu vyprávět o tom, že se musí znovuzrodit.

205 A přitom mohamedánskému chlapci, když on tam stál... Zde je jeho snímek; fotoaparát nemůže zachytit lež. On tam stojí, jedna noha je asi o čtrnáct palců kratší než ta druhá. On tam stojí v té železné botě. Řekli mu, nebo vlastně já jsem se ho zeptal: „Umíš anglicky?“

206 „Ne, pane.“ On neuměl anglicky. Překladatel řekl: „On neumí anglicky.“

„Jak dlouho už to máš?“ Zeptal se ho překladatel.

„Od narození.“

„Můžeš vůbec tou nohou hýbat?“

„Ne, pane.“

„Věříš v Ježíše Krista?“

On řekl: „Já jsem mohamedán.“

Řekl jsem: „Přijmeš Ježíše Krista, jestli tě uzdraví?“

207 „Já přijmu Ježíše Krista jako svého Spasitele, jestli mě uzdraví.“

208 „Jestli On uzdraví tu nohu a ta noha bude stejná, jak ta druhá, přijmeš Ho?“

„Ano, přijmu.“

209 „Ó, Bože, co Ty teď uděláš?“ To byla další věc. Všechny otázky již byly zodpovězeny. Bratře Mike, měl bys Ho pocítit. Čekal jsem pouze chvíli a už jsem věděl, co On na to odpoví. Rozhlédl jsem se, viděl jsem toho chlapce, jak chodí, jak se takhle prochází podél stěn, asi takhle.

Řekl jsem: „Kolik z vás mohamedánů to přijme? Tady je mohamedánský chlapec. Podívejte se na něj, postavte ho tam.“ Řekl jsem: „Vy, lékaři, prohlédněte jej. Tady stojí.“ Ó, pak můžete vědět, na jakém základě stojíte. Víte, o co se opíráte. Nikdo... tam on byl.

210 Řekl jsem: „Projdi se takto po pódiu, hochu.“ Oni ho vzali. A vida, tady on přichází (bratr Branham znázorňuje kulhání.) Řekl jsem: „Vypadá to, jako kdybys měl jednu nohu kratší, asi o dvanáct či čtrnáct palců, asi tak nějak.“

„Ano.“

211 Řekl jsem: „Ale Ježíš Kristus, Syn Boží ho může uzdravit. Vy mohamedáni, uvěřte tomu a přijmete Ho jako osobního Spasitele?“

212 Byly tam tisíce černých rukou, které se takhle zvedly. „Dobře, Pane, teď je příhodná chvíle.“ Řekl jsem: „Nebeský Otče, jestliže jsi kdykoliv vyslyšel, vyslyš i teď. To je ke Tvé slávě. To je pro Tebe. Prosím Tě, abys uzdravil toho chlapce.“ Takto jednoduše jsem se za něj modlil.

213 Řekl jsem: „Sundej to z nohy.“ On se na mě podíval takovým zvláštním pohledem, ten překladatel; řekl jsem: „Sundej to z nohy.“ On to rozšněroval. (Protože jsem ve vidění viděl, co se stane.) On sundal tuto pomůcku. A když to sundal, přišel ke mně a obě nohy byly normální, jedna jako druhá, tak jak teď chodím já. Řekl jsem: „Můžeš se projít tam a zpět?“

214 On začal plakat a procházel se sem a tam. Nevěděl, co má dělat. Takhle chodil a řekl: „Ó, Alláhu! Alláhu!“

Já jsem mu řekl: „Ježíši! Ježíši!“

Och, „Ó, Ježíši, Ježíši,“ říkal pak. „Ježíši! Ježíši!“ Takhle.

Řekl jsem: „Má někdo nějaký dotaz, nějakou otázku?“

215 Julius Stadskev, kolik z vás ho zná? Bratr Stadskev, on chodívá sem do modlitebny. Právě odjel do Německa. On řekl: „Moment, bratře Branham. Okamžik, přinesu fotoaparát a vyfotím ho. Mohu pořídit jeho fotografii?“

Řekl jsem: „No, prosím.“

216 Poodešel. Postavil svou botu sem. On stál asi takhle a toho chlapce vyfotografoval. A obě jeho nohy byly úplně normální a rovné, jak jen mohly být; zde byla opřena ta jeho stará bota se sponou, takhle.

217 Řekl jsem: „Kolik z vás mohamedánů teď zavrhne Mohameda jako proroka a uvěří v Ježíše jakožto Syna Božího a přijme Ho jako svého osobního Spasitele?“ Deset tisíc rukou se zvedlo nahoru. Haleluja! Oni nechtějí něco... §

218 A oni se to pokouší zatajit, protože my jsme, jak nás nazývají, „svatí povaleči“, rozumíte. Je to všechno stejné, Bůh působí, Bůh umísťuje svou církev. On koná věci „nad míru hojné“, nadevše, co bychom mohli dokonce udělat nebo na to jen pomyslet. On je právě tak

stejným Bohem dnes večer, jak byl kdykoliv předtím.

219 A tak, moji přátelé, dovolte mi ještě teď něco říct. Moji vzácní, drazí lidé — vy z této země a v jiných zemích, kde posloucháte tyto pásky, kam se do zámoří dostanou, nebo kdekoliv jste — nebojte se. Všechno je v pořádku. Otec Bůh před založením světa věděl o všem, co se stane. Všechno působí k dobrému. Milujete Ho? Zachovejte vaše srdce v pravdě.

220 A zapamatujte si, když dech tohoto života pomíjí, vy staří lidé, či mladí lidé, matky, když uvidíte vaše nemluvňátka... Ta malá holčička, která zemřela, když jí ještě nebylo osm dnů, či pět dnů, ona bude nádhernou mladou ženou, když ji tam uvidíte. Ten starý, shrbený dědeček, který sotva viděl před sebe, kam jde, když ho uvidíte, babičko, on bude pohledným, mladým mužem, právě tak mladým ve věku asi dvaceti let, přímo v plném rozkvětu svého mládí. A takový zůstane navěky.

Budete se moci dotýkat jeho ruky, budete si s ním moci potřást rukou. Vy si padnete do náruče, ale on už nebude tvým „manžilkem“, on bude tvým bratrem. Ó, aj! On bude o mnoho více než „manžilek“. Myslíš si, že jsi ho milovala? Jistě jsi ho milovala. Ale to bylo pouze phileo; Počkej, až obdržíš agapé. Počkej, až tě ta skutečná Boží láska uchopí a potom uvidíš, co to je. Tady se to podobá starému, doutnajícímu smetišti; ono se nehodí k ničemu. Je bezcenné. Chci vám poradit pouze jednu věc, abyste teď udělali, je to tohle, moji přátelé...

221 Za chvíli, já budu... Chtěli byste, abych se ještě někdy zaobíral těmi dvěma následujícími kapitoly? Pán... Musím si teď trochu odpočinout, před zahájením Chatauqua. No, tyto věci tam v těch shromážděních kázat nemohu. Je příliš mnoho ne... příliš mnoho různých věrovyznání, rozumíte. Toto je pouze lokální sbor. Já nemohu kázat... Zde ale mám právo kázat, cokoliv chci. Toto je moje modlitebna, rozumíte, a proto vám to říkám.

No, věřím, že tito lidé jsou spaseni. Ano, prosím. Upřímně tomu věřím. Ale, ó, o co lépe se jde, jestliže víte, kam jdete. O co významnější je vědět, co děláte, místo nějakého vrávorání, nějakého klopýtání. Stůjme tedy v tomto světle a kráčejte v tomto světle a buďte si jisti, kterým směrem se ubíráte. To je pravda. Pán buď s vámi.

222 A jestliže někdo z vás zde přítomných ještě nebyl postavený na pozici... Nemusíš být nic víc než hospodyňkou. Možná, že řekneš: „Bratře Branhame, já jsem ve svém životě nikdy nic neudělala. Nejsem

kazatelem.“ Dobře, možná tě Bůh přivedl sem, abys vychovala rodinu a děti. A z této rodiny dětí možná vzejde další rodina s dětmi, kde bude kazatel, který přivede ke Kristu milión duší. Ty jsi tu tedy musela být. Ty jsi zde za určitým účelem. Věděla jsi to?

223 Dobře, řeknete: „Já jsem nedělal nic jiného než, že jsem se trápil vláčením bran po starých hroudách hlíny. A každý večer jsem to odvážel a nevěděl jsem, co mám dělat, abych uživil své děti. A když jsem uviděl chudé chlapce, kteří neměli boty, posadil jsem se a plakal. Vzal jsem starý vůz, usedli jsme s maminkou a odjeli do shromáždění.“ Nestarej se, bratře. Jen Ho dále miluj. On měl pro tebe svůj cíl. Jen zůstaň na té cestě. Jen kupředu, rozumíš. Možná jsi nikdy nekázal, ale možná budeš pradědečkem někoho, kdo to dělat bude.

Židům 7:9, 10

224 Věděli jste, že Bůh připsal k dobru (podívejme se teď, jak on se jmenoval?), že Lévimu zaplatil desátky, když se ještě nacházel v Abrahamových bedrech, když se s ním setkal Melchisedech? Kolik z vás to vědělo? A podívejme se. Abraham zplodil Izáka, Izák zplodil Jákoba, Jákob zplodil Léviho — čímž tedy byl otcem, dědečkem, pradědečkem. Když on byl v bedrech, v semenu svého pradědečka, Bible mu připsala k dobru, že zaplatil desátky Melchisedechovi. Aj, aj, aj, bratře! Och, já jsem...

225 Jeden Angličan se jednoho večera v Anglii obrátil a řekl: „Já jsem tak šťastný! Jsem tak šťastný!“

226 Ano, tak šťastný, když si uvědomím, že je to pravda! A jednoho nádherného dne... Nevím, kdy ten den nastane, ale jestli to bylo vidění, já neříkám, že jsem tam byl. Ale pamatujte, uchovejte si to vždy v paměti (a stejně tak ti, kteří mají tyto pásky); jestli to bylo vidění nebo jestli jsem byl přenesen v Duchu, to nevím. Ale bylo to tak opravdové, jakože držím takhle mého bratra Neville, právě tak skutečné. A já jsem mohl vidět a mluvit s těmi lidmi. A stála tam moje první manželka, a ona nezvolala: „Můj manželi!“ Ona řekla: „Můj drahý bratře.“

227 Postavila se tam dívka, s níž jsem před lety chodil. Možná někteří lidé, kteří ji znali tu sedí — jmenovala se Alice Lewisová, byla z Utica, byla to jemná, čestná křesťanská dívka; ona se vdala trochu později, spíše bych řekl v pokročilejším věku a čekali své první dítě a ona při porodu zemřela. Alice Lewisová. Zasal jsem do pohřební síně, abych ji viděl. Zrovna když jsem se vrátil domů, uslyšel jsem, že zemřela. Tedy, šel jsem tam, a v té místnosti nikdo nebyl. Řekl jsem: „Je tu nějaká žena jménem, paní...“ Jmenovala se Emmerová. Vdala se

za hodného křesťanského chlapce a ona byla opravdu znamenitá křesťanská dívka.

Já jsem byl s touto dívkou všude, na různých místech, a tak dále. Byli jsme ještě děti, osmnáctí, devatenáctí letí. Všude. Znamenitá křesťanka. Nikdy jsem se o ní nedozvěděl nic jiného než, že byla opravdovou křesťankou. No, a já jsem byl hříšníkem; ale chodil jsem s ní. Šli jsme do... A její manžel byl znovuzrozený křesťan, opravdový muž. A já jsem nevěděl... Dozvěděl jsem se, že zemřela. Viděl jsem to v novinách, šel jsem tam. Bylo mi to řečeno. Přišel jsem ke Cootsovým a řekl jsem: „Máte tu paní Emmerovou?“

Oni mi řekli: „Bille, ona je tam v té místnosti.“

²²⁸ Šel jsem tam a postavil se po boku její rakve. Pomyslel jsem: „Alice, byl jsem v nejtemnějších žalářích, chodil jsem po tmavých cestách. A ty a já jsme chodili spolu po těchto cestách, dolů podél řeky, kde na lodi ještě mívali ta divadelní představení. Sedávali jsme tam a poslouchali, jak hráli na varhany s parními píšťalami. Chodili jsme sem a tam úzkými uličkami, ó, jaká tys byla dáma! Jak děkuji Bohu za tvůj život. Odpočívej, moje drahá sestro, odpočívej v Božím pokoji.“

²²⁹ A toho večera, když jsem byl ve vidění, hle, ona přicházela a rozběhla se ke mně. Řekla mi: „Můj požehnaný bratře,“ a objala mě. Ó, bratře, sestro, to mě proměnilo. Nemohu už déle zůstat tím stejným. Je to tak opravdové. Je to právě tak skutečné, že se na vás dívám, právě tak opravdové. A tak, není tam žádný strach.

²³⁰ Já mohu zemřít ještě před uplynutím této noci. Chtěl bych vychovat svého malého syna, Josefa, který sedí tam vzadu. Rád bych ho chtěl vidět za kazatelnou. Když budu moci vzít tuto Bibli, když se budu moci dožít, že uvidím Josefa za kazatelnou jako mladého muže naplněného Duchem svatým, pomazaného Duchem Božím, který na něm odpočinul... A já věřím, že on bude prorokem. Onoho dne, před šesti lety, když jsem ho viděl, než se narodil. Vzpomínáte si, když jsem vám řekl, že on přijde, vzpomínáte si, jak jsem ho zavolał právě zde, po této straně oltáře, aniž bych si uvědomoval, co říkám, když jsem dával požehnání malým dětem, řekl jsem: „Josefe, ty jsi prorokem.“

²³¹ Jednoho dne, když jsem stál venku na dvorku, přišel ke mně a řekl: „Tati, má Ježíš takové ruce, jako máš ty?“

Řekl jsem: „Ano, synu, a proč?“

232 Řekl: „Seděl jsem na svém kole, pozoroval jsem Sáru (to je jeho sestra), jak přichází ze školy.“ Seděl tam venku. Já jsem mu ještě nedovoloval, aby vycházel na silnici; on seděl tam vzadu, takto. A řekl: „Podíval jsem se nahoru.“ Řekl: „Když jsem to udělal, tam se ukázala taková ruka, jako tvoje s tím bílým rukávem, která se zdržovala nade mnou.“ A řekl: „Odešlo to nahoru.“ Řekl: „Byla to Ježíšova ruka, která se vznášela nahoru?“ Podíval jsem se na maminku; maminka se podívala na mě. Šli jsme k paní Woodsové. (Ona tady vždy sedí, teď nevím kde.) Podrobili jsme ho křížovému výslechu, sem a tam, jak jsme to jen dovedli. To bylo prostě vidění. On to viděl. Když budu moci uvidět ten čas, že ten malý Josef stojí... Doufám, že se dožiju toho, že ho uvidím ženatého, jestli bude Ježíš prodlévat.

233 A já jsem starý prošedivělý muž, vlasy mi sahají sem až na krk. A já bych ještě chtěl, pokud to bude možné, získat dva nebo tři miliony duší pro Krista. Je to moje rozhodnutí kázat Evangelium do každého koutu této země. Ano, přátelé. A tak mi, Bože, pomoz, já to udělám. A když uvidím, jak přichází tato doba, bratře Mike...

234 Právě teď se dívám na mamku (Medu, já jí říkám můj miláčku), vidím, že je... stárneme. Sleduji, jak jí šediví vlasy a jak pomalu odcházíme a pohasínáme.

235 Rebeka, jsem tak vděčný za Rebeku. Její učitel hudby mi onehdy večer řekl: „Ach, kdyby dělala takové pokroky, bratře Branhamo,“ řekl, „je těžké říci, co může docílit.“ Sledujte její pokroky v hudbě. Přál bych si, aby ona a... Přál bych si Sáru vidět za varhanami a Beky u piana, přál bych si vidět Josefa za kazatelnou.

236 A když uvidím, že se to děje a já s maminkou se tu budeme dobelhávat; a já se jednou večer někdy v budoucnu budu opírat o starou hůlku, a nahlédnu dovnitř a uvidím, jak tam stojí můj syn pod pomazáním Ducha svatého a káže totéž Evangelium, chci vzít tuto starou Knihu a říct: „Synu, tady ji máš, je tvoje. Drž se jí, nedělej žádný kompromis s jediným Slovem. Stůj přímo na tom, miláčku. Nedělej... nezáleží mi na tom, kdo je proti tobě, Bůh se za tebe postaví. Každé slovo přesně tak, jak je tu napsáno a táta tě uvidí tam za řekou.“ Rád bych vztáhl ruce, vzal moji manželku do náruče a přešel na druhou stranu Jordánu.

237 Až do té doby mi dovol, Bože, zůstat věrně na poli. Dovol mi... Nezáleží mi na tom, co to stojí nebo jak mnoho... cokoliv udělám nebo *toto*, či *tamto*, dovol mi zůstat věrný a pravdivý ke Slovu živého Boha, aby když přijde ten den a já budu přecházet tam na druhou stranu,

dovol, abych se mohl rozhlédnout a říct: „Tady jste.“ Ó, moji vzácní přátelé, moji vzácní bratři, moje vzácné sestry.

²³⁸ Mladý kazateli, vyjdi na pole, zůstaň ve službě. Vy všichni mladí kazatelé a ostatní, neposedávejte kolem dokola. Neposedávejte v nečinnosti, jděte a získávejte duše, dělejte něco! Jděte kupředu. Hněte sebou! Nezastavuj se, mladý kazateli. Ať Bůh požehná tvé srdce, ty tam.

²³⁹ On mi připomíná, když jsem já byl přibližně v tom věku, tuším, o trochu mladší než on. Bylo mi teprve dvacet a něco, když jsem položil tam ten základní kámen. Vzpomínám si, že jsem nosíval modrý kabát a bílé kalhoty a stál jsem zde a pokládal ten základní kámen, asi před jedenatřiceti lety. Podívejte — kolik mi bylo — byl jsem pouze chlapcem. Stál jsem tam a pokládal základní kámen. A nedělal jsem kompromisy ani s jedním slovem. Zachovával jsem ho přesně tak, jak to bylo uloženo v tom základním kameni. Tam leží moje svědectví, uvnitř, kde jsem je napsal na přední list v mé Bibli, který jsem vytrhl a položil jsem ho na ten základní kámen. A on tam leží ještě teď. A nechť je to vepsáno do stránek věčného Božího Slova v nebi. Dovol mi vytrvat věrně až do konce.

²⁴⁰ Skloňme teď na chvíli naše hlavy k modlitbě. Na závěr dnešního večera, při uzavření alespoň této jedné kapitoly, což není omluvitelné, měli byste mít i tu další, jak On v tom pokračuje a umísťuje církev na její místo. Jednou vám to přinesu, bude-li to Boží vůle. Nyní si musím dopřát trochu odpočinku předtím, než odjedu tam do Chatauqua na další veliké shromáždění. A potom odtamtud napříč zemí až do Oklahomy.

